

VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

KÖZELGŐ ÁPRILIS ELÉBE

Huszonegy esztendeje, hogy elérkezett hozzánk meszes útjáról, tüskéken átvirgódva, tépett-szilajon egy szó, hogy új életre ébresszen egy „balsorstól tépett” nemzetet.

„Te észveszejtően szépséges,
jelzőkkel ki nem fejezhető érzés,
ki az Istennel vagy azonos s tán
annál is több —, te legbűvöltebb
szó és fogalom:

Szabadság! egyetlen öröm!

Olyan ragyogó-tiszta
s olyan fenséges vagy, hogy már
csak a közhely szavai fejezhetik ki
mily örökkévaló a te valóságod”.

Hétköznap írom e sorokat, hétköznap idézem a költő lobbanó lelkét, amikor emberek munkába sietnek, vagy éppen onnan térnek meg otthonukba, élők hétköznapi életüket, örülnek és bosszankodnak, sikert érnek el, vagy éppen kudarcot vallottak, hetykén föl tartják fejüket, vagy keményen fogják össze makacs állukat, gyöngéden mosolyognak vagy elszántan követelnek, hétköznap: a szabadság egyik hétköznapiján. Mert ilyen ünnep ez, ilyen furcsa, rendhagyó ünnep, szabadságunk ünnepének napja: Április 4. Ünnep, mely minden napunkban jelen való, s melyet minden napon megünnepelünk, mentes minden széles gesztustól, hangosan viharzó szótól, zászlólengetéstől, a legemberibb, a legegyszerűbb és legfenségebb ünnepléssel: azzal, hogy élünk!

Emlékét őrzöm annak a napnak, de ez az emlék is olyan hétköznapi. Lojnán éltünk akkor, egy aprócska szovjet faluban, fából épült szellős barakkban. Fekhelyeinkről tápázkodtunk, amikor belépett hozzánk parancsnokunk, Pankrátyev főhadnagy, s bejelentette, hogy hazánk föl szabadult. S a nagy csöndben egyetlen hang reagált e régóta váratlan csodára. s csak ennyit mondott: „Igen?... és mi van reggelire?” És e szavakon senki nem haborodott föl, s mikor a szovjet parancsnoknak, kívánságára, lefordítottuk a szavakat, így szólt: „A szabadságért élni kell, s nem kiáltozni érte!”

Huszonegy esztendeje élünk a szabadságért és nem kiáltozunk érte, de e napon mégis egy elmúlt világnak üzenünk:

„Isten és ember előtt
egyaránt búkottak vagytok immár.
A sunyi gyávaság fagyasztja meg
a szót most már merev ajkatokon, mert
fáj, hogy nem értetek épül újra a
kaján kedvetek szerint rombadőlt ország.
Titeket már csak az ördög szándéka
vigasztalhat egykori pöffeszkedők:
— nem hazaszeretet!”

Berda József verseiből

Nórák 2m

Búcsúztat a MINISZTER

„NYUGALMAS, BOLDOG ÉVEKET, ÉVTIZEDEKET...”

Terített asztalok várják a nyugdíjasokat a postavezérigazgatóság nagytermében. Ünneplőbe öltözött asszonyok, férfiak lépnek a terembe, arcukon meghatottság, ünnepélyes, feszült várakozás. Az ünnepségen jelen van többek között dr. Csana

nádi György közlekedés- és postaügyi miniszter, Kövesi Béla postavezérigazgató és Bíró Bódis József, szakszervezetünk titkára, és Buza Mártonné dr., postavezérigazgató-nézetes.

Elsőként Kövesi Béla postavezérigazgató üdvözl

nyugdíjasokat. Köszönetét fejezi ki többek között azért, hogy jó munkájukkal elősegítették a posta szocialista fejlődését. Befejezésül meleg, bensőséges hangon kíván az idős embereknek nyugalmas, békés éveket, évtizedeket.

Majd dr. Csánádi György közlekedés- és postaügyi miniszter mond baráti, meleg üdvözlő szavakat.

— Most, hogy az élet keménységéből egy kicsit ki-
mennek, ne érezzék magu-

(Folytatás a 2. oldalon.)

★ ★
ÉLJEN
ÁPRILIS 4
★ ★

Fenntartás – építés – munkaverseny

A Po.E. 1965. évi 52. számában megjelent a területi igazgatóságok üzemeltetési és hálozatépítési szervezetének módosításáról szóló végrehajtási utasítás.

Az üzemeltetési és építési feladatokat ketté kellett választani, hogy még magasabb szinten biztosítható a távközlési szolgáltatás. A cél: a népgazdaság és a lakosság távközlési igényeinek fokozottabb kielégítése, a hálózat gazdaságos, korszerű eszközökkel való üzemeltetése, a zavarelhárítás meggyorsítása, valamint a hálózatépítési tevékenység nagyüzemi módszerének kialakítása, megvalósítása. Egyszerűbb és könnyebb lesz a távközlési forgalmi ügyintézés, a számvitel és egyéb adminisztráció.

Szakszervezetünk egyetértett az új szervezési formával. A januári központi vezetőségi ülésen a szakszervezeti szervek és az aktív feladatként kapták: segítsék minden szinten az átszervezést.

A postaműszaki végrehajtó szervezet eddigi szervezetének kettéválasztása együtt jár számos változással, átszervezéssel. Az egyik ilyen változás, hogy a mintegy 50–60 éve fennálló vonalfelügyelői szakaszok rendszere helyett a körzetmesteri fenntartási rendszert alakítják ki.

Az új munkaszervezéssel kapcsolatosan milyen feladatok hárulnak szakszervezeti szerveinkre?

Mindenekelőtt az új technológiai előírások kialakításában, az adminisztráció egyszerűsítésében, a bürokrácia megszüntetésében kell közreműködniük; vonatkozik ez különösen középszerveink közgazdasági bizottságaira. A vezérigazgatóság mind a hálózat-építő, mind a megyei távközlési üzemek adminisztrációját egyszerűsíti és egységesíti. A közgazdasági bizottságok műszaki bizottságai saját és a dolgozóktól összegyűjtött javaslatokkal segítsék a törekvést. Tájékoztassák az igazgatóságokat a képzéseiikről, javaslatokról. Segítsék a technológiai előírások bevezetését és elsajátítását. Gondolunk itt nemcsak az építőipari jellegű kivitelezésre, hanem az üzemeltetés munkamódszerének, munkafázisainak előírására is. Szolgáljon példának a körzetmesteri rendszer bevezetése. Azok a vonalfelügyelők, akik 10–20 éve a vonalfelügyelői szakaszon végeztek feladatukat (zavarelhárítás, vonalbejárás, adminisztráció és kismérőkü bantartás), most brigádokba, csoportokba tömörülve, a körzetmester irányítása

mellett zavarelhárítással vagy tmk-val foglalkoznak. A körzetmesterek kialakítása során ügyeljenek mindenütt arra, hogy az olyan ütemben folyjék, ahogyan a szakvezetők a munka- és személyi előfeltételeket biztosítják.

Lehetséges, hogy a személyi átcsoportosítás, valamint a munkafolyamatok egyszerűsítése, az új módszerek elsajátítása kisebb zökkenőket okoz a munkaverseny-vállalásoknál, azok teljesítésénél. A hálózat-építő üzemeknél a munkások többsége eddig is szocialista brigádokban dolgozott. Szakszervezeti szerveink ügyeljenek arra, hogy a SZOT-határozat értelmében ez évben első ízben odaítélte „szocialista brigád” kitüntetések – abban az esetben, ha az átcsoportosítás esetén a brigád együtt marad – magukkal viszik. Ha az átszervezés során a brigád feloszlik, a tagok egyéni kitüntetéseit megtartják.

A hálózatépítő üzemeknél a munkaverseny-vállalások témája a feladatokból adódik. Leghelyesebb, ha a termelékenység növelésére, az egy főre jutó anyagtermelési termelési érték növelésére vállalkoznak. Mivel a hálózatépítő üzemek a jövőben főleg nagyobb munkát végeznek, helyesnek tartjuk, ha a brigádok a beruházások befejezési, üzembe helyezési határidejének előbbre hozatalát vállalják. Feltétlenül jusson érvényre a minőség, a selejtmertesség, valamint a baleset nélküli munka.

A megyei távközlési üzemeknél a szocialista brigádok szervezésének lehetősége azzal nő, hogy a fenntartást is brigádok végzik. Teljes egészében új szervezési forma jön létre. Az új állások közgazdálkodásnak megfelelően fenntartási tevékenységnek minősül a korábban felújításnak tekintett munka egy része. A beruházás és a fenntartás közötti határvonal megállapítása a közelmúltban megtörtént.

A fentiekből adódóan a termelési tanácskozásokon megtélt éves versenyvállalásokat a későbbiek során az új feladatoknak megfelelően kell kiértékelni. A legjelentősebb szempont az üzemeltetés, illetve a fenntartási tevékenység hatékonyságának növelése legyen. Az üzemvezetők a szakszervezeti bizottságokkal közösen jelöljék meg a feladatokat. Így például az egy távközlési-állomásra jutó zavaridő, a helyközi zavaridő csökkentése, a tmk ütemtervében

előírt feladatok határidőre való elvégzése. A központos üzemrészek vállalásainál legyen a cél a belső zavaridő csökkentése, a jóságok növelése és a tmk előírásainak pontos betartása.

Szakszervezeti szerveink olyan felvilágosító munkát végezzenek, hogy a műszaki végrehajtó szolgálatnál mielőbb kialakuljon és jól működjék az új szervezet. A postát igénybe vevő felek érezzék az átszervezés hasznát. Vigyázzanak arra szerveink, hogy az érintett postás dolgozók munkakörülményei javuljanak.

Sütő István

Postás- asszony a PARLAMENTBEN

Látszik rajta a zavartság.
Foto: Sándor György

Sokan, nagyon sokan ültek ünnepelőben a Parlament fogadótermében. Asszonyok egytől egyig. Nevek visszhangzanak egymás utánban a teremben, s Dobi István, az Elnöki Tanács elnöke szeretetteljes megbeszéléssel fog mind egyikkel kezét, miután a különböző kormánykitüntéseket átadta. Munkás, paraszt és értelmiségi nők, akik munkájukkal érdemelték meg a kormány elismerését kifejező kitüntéseket. Nők, akik társadalmi életünk szinte minden posztján kiemelkedően helytállnak.

— Agoston Jenőné — mondják a nevet. Egy szöke asszony emelkedik fel szerényen a hátsó sorokból, látszik rajta a zavartság, az elérékenyülés. Tapolsnak neki, szinte azt sem tudja, hogy kerül vissza a helyére. Kezében piros színű doboz, oklevéllel. A Munka Erdemrend ezüst fokozata buvík meg a doboz borsnyján.

Hosszú volt az út Kiskunfélegyházától a Parlament fogadóterméig. Nagyon hosszú és nem egyszer tele akadályokkal. 16 éves korában teljesen árva lett. Két év múlva a Helyközi Távközlési Központ kezelői tanfolyamának hallgatója. S rá egy évre a Távközlési Alközponti Üzemi Vállalat személyzeti osztályának vezetője. Sok szeretettel foglalkozik az emberekkel, az értelmesebb fiatalokat tanfolyamokra küldi. Sokat segít nekik, a gyengébbeknek mértéktől korrepetáló brigádokat szervez. Örül annak, amikor nem csalódik embereiben, amikor azok fontos posztokon helytállnak.

Most a Budapesti Postai Igazgatóság Jogi és Igazgatási Osztályán csoportvezető. Ötödéves joghallgató, államvizgára készül. Bizonyára sikerül is, neki, hiszen az életből jól vizsgázott. Szereti az embereket. Ezért is lelkes szakszervezeti tisztségviselő, a Postások Szakszervezete Pest megyei Bizottságának elnöke. Tagja szakszervezetünk központi vezetőségének is.

—vonák—

POSTA AZ ÜDÜLŐBEN

A hófödte Galyatetőt nehezen gyúri le a nagy Ikarusbusz, végül is célhoz érünk. Megérkeztünk a SZOT reprezentatív üdülőjébe. A bejáratnál jobbra szétért neonfelirat jelzi, hogy a lezárt bejárat mögött posta van, (télien ugyanis az üdülő hallján át lehet megközelíteni a hivatalt).

— Valóban csúnya a szétért neonfelirat, de nem a miénk, a SZOT-é — mentegetőzik Mészáros László hivatalvezető. Mellette dolgozik felesége, arébb Lukács Benedek kézbesítő rendezői a napi postát. Van a területet járja. A postáséletről 1959 óta van itt és nem is dolgoznak rosszul, hiszen évek óta négyes minősítésű a hivatal.

Sokan azt hiszik, milyen jó lehet itt a postásélet, csupa üdülésből, pihenésből áll a tennivaló, pedig hát... — és Mészáros Lászlóné a példák sokaságát sorolja fel.

— Meddig várjak még? Kérek egy képeslapot bélyeggel! — türelmetlenkedik egy természetes asszonyosság az ablak előtt. Tíz másodpercet várt. Úgy látszik, ahol az embereknek csupán a pihenés a dolguk, ott sem türelmesek, sőt talán még idegesebbek, mint máshol.

Nyolc órát itt is keményen le kell dolgozni, sokszor arra sincs idő, hogy egy cigarettát elszívjon az ember — halljuk a hivatalvezetőt. El is hisszük mindezt, hiszen a beszélgetés délig tartott, s még egy mondatot sem volt idejük sokszor befejezni. A délelőtti folyamán vagy százötven ügyfelet elégitettek ki, közben telefont kezeltek, postát osztottak szét, táviratilag feladott pénzt továbbítottak és még sorolhatnánk.

Azért van szép is az itteni életben, de csak munkaidő után. Jó a kapcsolatunk az üdülő vezetőivel, dolgozóival; lakásunk ablakán állandó vendégek a mokusok, cinkék, sőt mi több, tavaly hivatalunk rendszeres látogatója volt Zsóka, a szelid szarvastehén. Tudta, hogy miért jön, kockacukrot, kekszket kapott.

Szeretek utazni, meg is hívna többször az üdülővendégek is. Nem is oly rég Greguss Zoltán színművészünk meghívásának tettem eleget. A művész szívbeli játékos, mégis elfogtam a piros utját. Mohdhatom, bosszankodott — de azért a barátságom nem esett csorba.

Ezeket az élményeket már estefelé, fehér asztal mellett hallottam Mészáros Lászlótól, akkor már senki nem zavarta a beszélgetést.

Panaszkodott, hogy kicsi a hivatal, sokkal nagyobb forgalmat is lebonyolítatnának. Lehetséges. Azért gondolhatnánk arra is a Miskolci Postaigazgatóságnál, hogy a turistá-teremben néhány postai értékpapírt árusító automatát szereljenek fel. Annál is inkább, mert télen a turisták nem mehetnek be az üdülőépületbe, így a postát sem közelíthetik meg. Az étteremben pedig bőven van erre lehetőség.

Szóval Galyatetőn sem üdülés postás dolgozóknak lenni...
B. GY.

Munkaszervezési óriárat

Kevesebb létszámmal — nagyobb feladat

— Evenként mintegy 3 százalékkal feszítettebb feladatot kell ellátni. Létszámunk ugyanakkor csaknem változatlan, sőt az idén néhány fővel kevesebb is...

A Miskolci Postaigazgatóság felelős beosztású vezetői válaszolnak így kérdésünkre. Arról beszélgetünk, hogy mi a titka, magyarázata, hogy kevesebb létszámmal mégis képesek feladataikat csaknem közmegelegedéssel ellátni.

Az általános fejlődés persze nagy „szórást” takar. A ten-

nivalók nem minden területen növekedtek. A távközlési díjszabás felemelése óta például némi forgalomcsökkenés állt be. A Miskolcon, Hatvanban, Kazincbarcán, Füzesabonyban, Sajószentpéteren, Tiszszederkényben és másutt épült új lakónegyedek, bővülő ipari létesítmények következtében viszont nőtt az igény.

„A forgalom követelményeire igazítottuk...”

Egy-egy terület létszámigényének csökkenése vagy emelkedése nem ritkán csak tízed százalékban fejezhető ki — mondják informátoraink. — Mindez természetesen nehezíti a munkaerőgazdálkodást és a munkaszervezést...

Viszonylag könnyebb a helyzet a telefonközpontoknál. Miskolcon például — a Budapesti Távközlési Igazgatóság mintájára — felmérték a központi időszakonkénti forgalmat, illetve a műszeres munkabeosztást. Megállapították, hogy a nagyforgalmú időszakban, tehát délelőtt, a kelleténél és az indokoltnál több műszerész tartózkodik a központokban, míg délután kevesebb. Az arány akkoriban délelőtt 52, délután 36, éjszaka pedig 12 százalékos volt. Azóta a munkabeosztást a forgalom követelményeire igazították. Jelenleg a műszereszek 38 százaléka dolgozik délelőtt, míg délután 50, éjszaka pedig változatlanul 12 százalék.

A gyöngyösi és a hatvani központokban mostanában végzünk felmérést. A többi város központjaiban — mivel egyben-egyben alig néhányan dolgoznak — nincs különösebb lehetőség az átcsoportosításra — folytatják a gondolatort. — Területünkön egyébként mindössze 167 műszerész dolgozik. Ebből követhetjük, hogy a fő- és alközpontok lehetetlenség mervén különválasztani. Megterhelésük — úgy véljük — megfelel a követelményeknek. Az a tény, hogy a különböző felmérések után nyolc műszerest mégis át tudunk csoportosítani azokra a területekre, ahol nőtt a munkaközpont, szép teljesítmény.

Egyetértünk e megállapítással. A Miskolci Postaigazgatóság e lehetőségei jóval korlátozottabbak, mint a Budapesti Távközlési Igazgatóságéi. Sőt — a létszámnormákat

összehasonlítva — úgy tűnik, hogy az ottani fő- és alközpontos műszereszek megterhelése nagyobb.

Néhol nagy az intenzitás

A kézbesítőknél már nem ilyen egyértelmű a helyzet. Bár 1966. január 1-től elkészült az új létszámnorma, az egyes területek, kézbesítői járatok munkaigényének mérése mégis meglehetősen nehéz.

— A levlétszékény térhódítása nálunk is könnyítette a munkát. Megkímélik a postásokat a farszto emeletjárás egy részétől, s mintegy 25–30 százalékkal gyorsították a kézbesítést — mondják.

A továbbiakban arról beszélgetünk, hogy általában milyen a kézbesítő megterhelése. Megtudjuk, hogy eltérő. Néhol kisebb, másutt nagyobb fáradtsággal és intenzitással dolgoznak. Egyik-másik helyen azonban — mint elmondják — már-már a felső határon járnak. Illusztrálásként a Miskolc és a Hatvan 1. hivatalka említik, ahol a levélkézbesítők terhelése messze meghaladja az átlagot.

Lehetőség csak általában?

— Aprónak tetsző, de a viszonylag szűkre szabott létszámvizonyok között mégis nehéz feladat megoldásán fáradozunk most — mondják. — A Miskolc 10., Hatvan 1., Miskolc 1., Kazincbarcika és Tiszszederkény hivatalokban a túlterhelés enyhítésére egy-két fővel rövid időn belül növelnünk kell a létszámot, a meglévő állományból gazdálkodva.

— Rendelet van rá, hogy a létszámcsökkentés esetén megterhelést bér bizonyos hányadát beemelésre lehet felhasználni. Vonatkozik ez a rendelkezés önközzel?

— Elvileg és általában igen. Ám, mint a bevezetőben már említettük, az évenkénti nagyobb feladatokat azonos vagy kisebb létszámmal kell megoldanunk. Így a tervezett létszámhoz képest csak a közönség rovására tudnánk megterheléseket elérni. Ezt nem vállalhatjuk.

A Miskolci Postaigazgatóság kollektívája elismerésre méltóan dolgozik. Eredményeikre a gondjaikra — amelyeket változatlan érintettünk — érdemes felfigyelni.
M. K.

ELNÖKSÉGI ÜLÉSÜNK

Szakszervezetünk elnöksége február 25-én tartotta esedékes ülését, amelyen a közgazdasági osztálynak a posta 1965. évi baleseti helyzetének alakulásáról és a szakszervezeti szervek az irányú tevékenységéről szóló jelentését tárgyalta meg.

A jelentést az elnökség kiegészítések és módosítások után elfogadta.

Budapesti hírek

A Budapesti Bizottság 1966. II. 19-én tartott elnökségi ülése foglalkozott a budapesti postaszervek táppénzhelyzetével és a néhány szervnél jelentősen magas táppénzszámlák okával, valamint a SZOT 1965. szeptember 17–18-án hozott határozataiból adódó feladatokkal.

A szocialista brigádvezetők értekezletét március hónap folyamán tartják a budapesti postaszervek.

Befejezéséhez közeledik az

alapszervi tisztségviselők oktatása. A négyhónapos, 8 előadással álló títkári, illetve a termelési felelősök részére rendezett tanfolyamon 28 szbtitkár, illetve 40 termelésfelelős vett részt.

A szakszervezeti politikai iskolák előadói a Budapesti Bizottság megbeszélést tartott, amelyen az időszerű politikai kérdéseken kívül az eddigi tapasztalatokat és a második félévi feladatokat tárgyalták meg.

31 134 forint — újításokból

1965-ben 215 javaslatot nyújtottak be, s összesen 51-et fogadtak el megvalósításra.

Bár az elfogadott újítási javaslatok száma kevesebb, mint az azt megelőző évben, de azoknál sokkal értékessebbek. Gazdasági eredményük 31 134 forint. A legdöbbentőbb javaslat az anyagtakarékos-

ságot, a minőség javítását, a munka jobb megszervezését, az adminisztráció csökkentését, a baleset- és egészségvédelmet szolgálta. Kovács Mihály szaktárs kapta „A kerülte legjobb újítója” címet, ugyanis 9 elfogadott újítással dicsekedhet.

Angyal Rezső
Szeged

Búcsúztat a miniszter...

(Folytatás az 1. oldalról.)

kat kívülállónak; továbbra is hozzánk tartoznak, ennek az intézménynek a dolgozó társadalmába. Sok-sok boldogságot — ismétli egymás után többször is és szavait elnyomja a felcsattanó tapsvihar.

A nyugdíjasok kitüntetések következnek:

A Munka Erdemrend ezüst fokozatát a 68 éves Budapesti György veszi át. Az 1919-es vöröskatoná 1920. decemberétől a posta alkalmazottja. Sokat tanult, dolgozott és több kitüntetést kapott. Újtásáért pénzjutalmat, jó munkájáért „Kiváló Dolgozó” oklevelet és jelvényt, a Magyar–Sovjet Baráti Társaság üzemi titkári ténykedéséért bronz-, ezüst- és aranyfokozatú kitüntetést — és most a legszébbet, a Munka Erdemrend ezüstfokozatát. Izgatottan, kicsit reszkető ujjakkal bontja ki a nagy borítékot. Könnyfátyolos szemmel olvassa a számára oly drága gépelt sorokat, a magyar kormány elismerését. Csak ennyit mond: „Még sokáig szeretnék részt venni a szocializmus építésében.”

„Posta Kiváló Dolgozó” kitüntetést 26 nyugdíjas kapott. Köztük van Ruga András a szirákai postahivatal kézbesítője is.

Zavartan szorongatja kezében a borítékot és a kis dobozt. Majd átnyújtja a feleségének, a nőrádió szoknyát viselő, kedves arcú asszonynak, aki elkísérte férjét a „nagy útra”. Együtt örülnek. Ruga András a háború előtti és utáni nehéz évekre emlékezik, lovaskocsi-val jártak a szomszédos községbe a postai küldeményekért, később háromnaponként gyalog, 38 kilométert oda-vissza — öt hónapon keresztül.

Most a veje került a helyére. Büszke rá, mert jót hallott róla a faluban.

Miniszteri elismerésben 28-an részesültek. Köztük az egyik Romlaci István. A fiatalos külsejű, 60 éves ember, 25 éves korában két segédlevéllel a zsebében került a postához, ahol táviradomunkás, vonalfelügyelő, gépész, majd vezetékesrádió-műszerész lett.

— Sajnos, tavaly decemberben letelt az időm. Szívesen kezdeném előlről.

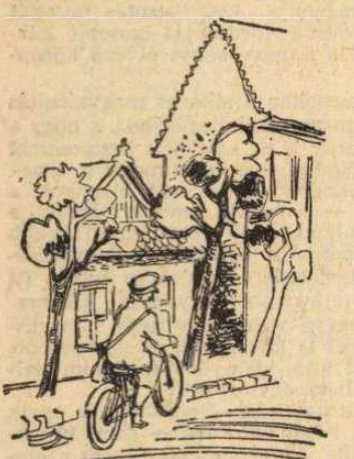
— Örülök, hogy felkerülhettem most ide, örülök az elismerésnek, ez azt jelenti, hogy ma már megbecsülik a munkánkat, a postások munkáját.

— v. k. —

Asszony a periférián

A sötétedő csönd körülöleli a városzéli házakat, besurran a kertekbe, az ablakok alá. Csak néha vakillant egy-egy házörző komondor, a villanyok itt már nagy távolságra pislognak egymástól, s csak ritkán berreg egy erre tévedt autó motorja. A pestilőrinci „préri”. Ide jött lakni tizenhárom évvel ezelőtt a nedves, kis szűkű Sós család, a beteg férj, a három gyerek és az asszony, Sós Henrikné.

Mosónő volt akkoriban. A nedves, forró gőz rátapadt a mellére, pirosra csípte az arcát, a mosópor véresre sebezte a kezét. Keveset keresett. Több kellene — tépelődött magában —, de hogyan? S egy

ben, csipketerítőt horgol, eközben nyugodtan gondolkodhat az ember. Hányszor és hány-szor átéli ilyenkor a régi és az újabb kis eseményeket! Egy téli napon elvették a járatát, amelyet előző kútbesítőt követelt vissza. „Kutyaelet” jött. Az új járatban — a külterületen — nem sörpör-ték a havat, csak gyalog lehetett járni, néha térdig érő hó-ban jártak. Csizmája sem volt. A táská tiszser olyan ne-héznek tűnt, mint régebben, a hideg iszonyatosan égette az arcát, a kezét. Elsírta magát. Súlyos mellhártya- és tüdő-gyulladás teperte le. Magában még most is derül az orvoson, aki azzal ijesztette, amikor aláírta a papírt, hogy egy hónap múlva sírva megy hozzá panaszkodni. Azóta sem lát-ta azt az orvost. Csekélyke elégtétel, de jó érzés.

Egyszer sáros volt a kerék-párja. A főnöke egy hétre megvonta tőle a használatát, büntetésből.

— Miért jött gyalog, Sóséné? — kérdezték az emberek. — Büntetésből — mosolygott szégyenkezve az asszony. A hivatalvezető asztalán egész délelőtt csegett a telefon: a pártfogók követelték, vonja vissza a büntetést.

Másnap már kerékpárral kezbesített. Az emberek nap mint nap bizonyítják, mennyire szeretik, és ragaszkodnak hozzá. Egy alkalommal két nap szabadságot vett ki takarítás végett. Már első nap jöttek a látogatók: mi baja van, csak nem beteg? És a szomszédok? Ő ad el belőlük a legtöbbet. Megkérdezik tőle: Haszna van-e belőle, Sóséné? — Igen! — Adjon egyet! Minden háznál bizalmas jó barátok tekintik, elmondják titkaikat, gondjaikat, örömeiket.

Tekintete a fal felé roppen. Ott áll a kis asztal, rajta a virágváza. Névpapjára kapta munkatársaitól. Először kapott ajándékot a hivatalban. S újra érzé az az örömet, meghatottságot.

Ismét a terítőt fölé hajol, tovább horgol, tovább emlé-kezik... A milliós kis lán-csüszembe horgolja emlékeit. A kellemetleneket is. Volt jó néhány, de idővel azok is megszépülnek. Most már csak mosolyg az az tanárnő, aki mások előtt megszégyenítette. Milyen hivalkodóan mondta: Sóséné, én magának tanárnő vagyok, s ne a nevemről szól-líson. Bosszankodott. Ha négy-szemközt kéri meg erre, meg is teszi a hiúság asszonyának. Nem kerül ez semmibe. De így? Inkább elkerüli.

A gyerekek? Kint vannak a konyhában. Behallatszik a lármájuk, nevetgélnek, vitatkoznak.

Hogy elröppentek az évek, megnőttek a gyerekek! Kati már leérettésgizett, gépirónő, Pityu is dolgozik, és esti iskolába jár, technikus lesz. Már Jenci, a legkisebb fiú is köz-zépisikolász.

Végtelen nagy nyugalom, elégedettség szállja meg. Hiszen ez volt életének célja: becsületesen felnevelni őket; és kenyeret adni kezükbe. Nehéz, küzdelmes évek vezettek ideig, de nem hiányzott semmi. Ha sportkerékpár kellett a fiá-nak, összerakosgatta a filléreket, s egy szép napon meglepte vele. A lányának bundát szeretett volna venni, mire le-érettésgizik, de nem sikerült. Talán majd jövőre. Most már könnyebb, egyre könnyebb.

Am ha a nevelésükre gondol, szorongás nyomja a mel-lét. Igen, a nevelésük. Talán hiányzik az apai szigor. Nem mert mostohát hozni a házhöz.

Jenci valóságos kis huligán. Erőszakos, szófogadatlan. Pityu is ilyen volt, de megkomo-lyodott. Kati maga a szerénysé-g, a jóság. „Alapjában jó gyerekek, jó gyermekeim van-nak, a jóra tanítottam őket mindig. Becsületes életre. Ugy éljenek, hogy szeressék őket az emberek” — nyugtatgatja magát gyakorta az asszony, mint most is. Aztán egy belső kényszernek engedelmesskedve hirtelen felelevenedik a fo-telből, félreteszi a terítőt, és kimegy a konyhába. Megcír-gatja Kati aranyzóke haját, Pityunak játékosan az orrára koppint, megcibálja Jenci nagy füleit:

— Mi van, gézengúzok? Nem éheztek meg még? Ide-je már vacsorázni!

A kis család, az asszony és a három gyerek asztalhoz ül. Vacsoráznak. Vidámság, ne-vetgélés — önfeledten, szere-tettel.

Az ablak alá, a kis kertbe lassan, észrevétlenül belop-ozott az este.

Vonák Katalin

TISZTELGÉS

Ott állok szakszervezetünk székházának előcsarnokában, idős asszonyok, emberek között. Tiszteleknek a város fénytel megvilágított márvány emléktábla előtt, amelyet a dicsőséges 1919-es Tanácsköztársaság emléké-re állítottak. Nézem az arcokat, rajtuk a ráncokat, az őszbeboruló fejeket és a csillogó tekinteteket. A messze múltba tekintenek, s mintha megfialodnának. Gondol-nak azokra a napokra, amikor ebben az országban elő-ször lett úrrá a proletariátus. Emlékeznek Kun Bélára, Bokányi Dezsőre, Stromfeld Aurélra, Landler Jenőre, Vágó Bélára, Szamuely Tiborra és mindenekfelett Iljics-re. Gondolnak magukra és azokra, akik már nincsenek közöttünk. Gondolnak a győzelmes Vörös Hadsereg minden elsőprő sikereire. Gondolnak a 133 napra, s az utána következő borzalmas napokra, évekre, évtizedek-re s a mára. Ami akkor rajtuk kívül álló okok miatt nem sikerült, az ma valóság.

1919. március 21. vörös betűkkel íródott e sokat szenvedett magyar nép történelmébe. Harcoltunk és har-coltunk ma is. Akkor fegyverrel, ma szerszámmal. S nem vagyunk egyedül. Sokan, nagyon sokan vagyunk. Erősek vagyunk. Erőnk ott gyökerezik a 133 nap ha-gyományában. Békés építőmunkánk teszi egyre szebbé hétköznapijainkat. Igen, érdemes volt. Látszik rajtuk a meghatódottság, a büszkeség. Büszkéek vagyunk öregje-inkre, apáinkra, anyáinkra.

Amikor ez az újság ezerszám ümlik katonás sor-rendben a rotációból, 1966. március 21-ét írunk. 47 év-el ezelőtt ugyanezen a márciusi napon a csepeli szikra-távíró postás dolgozója az éter hullámain át hírlül: kiküldötték a magyarországi proletárdiktatúrát.

Lelekésítők e percek — erőt adnak.

B. Gy.

Bíral a postás néző

A darab címe legalább olyan szokatlan, mint maga a mű, „Jean Paul Marat üldözöttese és meggyilkolása, ahogy a cha-rentoni elmeegógyintézet színjátékát előadja de Sade úr be-tanításában”. Peter Weissnek, a Svédországban élő haladó német írónak ez a sajátos, hamar világhíre szert tett drá-mája most a budapesti Nemzeti Színház műsorán szerepel.

Március 11-én, pénteken este több széksort postás dolgo-zók töltöttek meg, szakszervezetünk központi jegyirodájának szervezésében. Legyenek ezúttal ők a kritikusok. (E rovat ál-landó lesz lapunkban.)

Lakatos Gyuláné, a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság díj-elismert osztályának dolgozója, munkahelye kétszeres szo-cfalista KISZ-brigádjának tagja így vélekedik:

— Gyakran járok színházba, s így tudok összehasonlítani tenni. Talán a legérdekesebb dráma volt ez, amit az utóbbi időben magyar színpadon láthattunk. Persze, nem könnyű szórakozás. A nézőtől végig figyelmet, odaadást, szinte együtt-működést kíván meg. — Megfigyeltem — folytatja —, hogy az író a maga gondolatait három időrétegen szűri át, hogy egy negyedikhez szólhasson vele. Próbálom megmagyarázni, hogy mire gondolok. A színpadon látott cselekmény időpontja 1808, vagyis évekkel vagyunk a francia forradalom után, már a na-póleoni korszakban. Ekkor adják elő az elmeegógyintézet apó-ltak egyik társuk, de Sade márké betanításában a szindarabon belüli darabot, amelynek cselekménye viszont 15 évvel ezelőtt, még a forradalom idején játszódik. Vagyis a visszatért egye-duralom korában az intézet beteget az általuk előadott darab-bal felidézék a forradalom korát. Milyen sokatmondó, hogy végig eközben ott vigyázza őket vizsla szemmel az elmeegó-tyintézet igazgatója, mint a hatalom képviselője — s ahol vala-mi nem tetszik neki, máris közbeszól, intézkedik, bosszút áll. S éppen ez idézi fel a harmadik időréteget, az elmúlt világhá-borút, a fasiszta örület éveit, amit, ha nem is mind személyes tapasztalatból, de valamennyien jól ismerünk. Azoknál a je-leneteknél, ahol az apólok zadista módon rávetik magukat az elmebetegekre, szerintem, minden néző a náci lágerekre, a halálgyárakra gondol. S éppen ezáltal szól a szerző a negye-dik időrétegre, vagyis a mi korunkhoz: figyelmeztet, hogy ré-sen kell legyünk, soha ne engedjük visszatérni azokat az idő-ke-t.

Zsigmond Alajosné, a Posta Központi Műszaki Hivatal tervező statisztikusa is közbeszól:

— En arra figyeltem fel, hogy a színművön belüli színjá-ték, amelynek cselekménye Marat meggyilkolása Corday Sa-rolta keze által, tulajdonképpen két homlokegyenest ellenkező nézet csatáját bontja ki. De Sade márké a szélsőséges indivi-dualizmust hirdeti, amellyel érvel, eléggé meggyőzően. Ebből is érezn, hogy az író e művében önmagával is vitatkozik, sa-ját ellentmondásaitól keres kiutat. A márké érveit azonban szinte elsőprő Marat érvelése, a forradalmár igazsága, aki a végsőig hű marad az annakidején leghaladóbb eszméhez, a következetes kollektívizmushoz, a forradalmi humanizmushoz. A kettejük közötti vitában felvetett kérdések, úgy érzem, ma is igen időszerűek. Demokrácia vagy diktatúra, az egyén sza-badsága vagy kollektív figyelem, ami az egyéni érdek azonosu-lását jelenti a közösségi érdekekkel. Mintha napjaink ideológiai vitáját hallanók, amely a tőkés és a szocialista világ között fo-lyik.

— Valóban nagy írói tett ez a dráma — veszi át a szót Ismét Lakatos Gyuláné —, de igazságtalan lenne elhallgatni, hogy végkicsengését, az író állásfoglalását még egyértelműbbé tette Marton Endre nagyszerű rendezése. Félretekint a színpad egész légköre, az állandóan színen levő apóltakkal és botot szor-rongató őreikkel: a fasiszta terrort idézi. De Sade a végén lát-hatóan véreséget szenved a Marat-val folytatott vitában, szem-münk láttára összeroskad. Ugyanakkor az apóltak Marat meggyilkolása után előtűnő válnak a forradalom életétől, olyanokká, akik készek tűzbe is menni a haladó eszmékért. Feledhetetlen pillanatok ezek az előadásban! Akkor már nem is mint örültekre tekintünk rájuk, inkább azokat érezzük örültekné, még hozzá gonosz örültekné, akik szembezáll-nak velük, ütlegbe, vérbe fojtják ezt a lelkes megmozdulást. Ha figyeljük a nagyvilágból érkező híreket, akkor sok olyan eseményt találunk, ami nagyonis hasonlít a színpadon látot-takhoz; gondolok itt Dominikára, Ghanára, Indonéziára stb.

A látottakat Zsigmond Alajosné így próbálja összegezni: — Bonyolult, áttételes ennek a darabnak a mondanivalója, és a cselekmény szintén bonyolult, áttételes. Úgy gondolom: a színház, a rendezés érdeme, hogy segít a nézőnek kiigazo-dni, segíti kihámozni az író eszmei mondanivalóját, azt, hogy a jövő útja a forradalmi akarat érvényesülése. S ezért volt ér-deemes megnézni.

G. SZABÓ LÁSZLÓ

KINDZIERSZKY EMIL:

KALAND A POSTAMÚZEUMBAN

FANTASZTIKUS KISREGI NY

10.

— Hány napig voltatok az űrállomáson? — kérdezte Koháry Béla.

A nap fogalmának az űrállomáson nincs értelme — válaszolta Binci —, illetőleg, ha az űrállomás egyszeri tengely körüli forgását vesszük egy napnak, úgy 30 másodperces na-pokkal kellene számolni. Amikor kinéztünk az ablakon, azt láttuk, hogy a Nap, a Föld, a Hold és a csillagok rendkívül gyorsan futot-ták be égi pályájukat. Napfelkeléstől nap-nyugtáig 15 másodperc telt el, s utána 15 má-sodperces éjszaka következett. De amikor szobából nézve nappal volt, 200 méternyire, az űrállomás velem szemben levő szobájára az éjszaka sötétsége borult. Lényegében ugyanaz a jelenség játszódott le, mint itt a Földön: amikor Európában nappal van, a Föld túlsó oldalán, Ausztráliában éjszakai pi-henőjüket töltik az emberek. Amde a földi 24 órával szemben az űrállomáson mindössze csak 30 másodpercig tartott egy teljes nap. Ha ehhez igazodtunk volna, sem rendszeren pi-henni, sem pedig az ebélnél 15 másodper-ces szakaszait hasznosítani nem lehetett vol-na. Függelentíteni kellett magunkat a földi értelemben vett nappaloktól és éjszakáktól. de úgy, hogy megsejtesseket életritmusunk ne változzék meg lényegesen. Ezt úgy valósítot-tuk meg, hogy szigorú órateru szerint él-

tünk. Az órák számlapja 24 órára volt be-osztva, s ehhez igazítottuk tevékenységün-ke-t. 6 órakor bekapcsoltuk az elektromos vi-lágítást, s 21 óráig úgy éltünk, mintha nap-pal lett volna, majd elsötétítettünk, s ránk-köszöntött az éjszaka. — Nekünk, átutazók-nak nem volt semmi kötött elfoglaltságunk; csak várakoztunk, amíg a Holdra való indu-lás kedvező időpontja elérkezik. 48 óra állt rendelkezésünkre, ennek csaknem a felét át-aludtam, a többi időt az űrállomás megte-kintésére fordítottam. A kerék legkülső ré-szét a zöldségeskert foglalta el, az űrállomás lakói ebből fedezték az élelmiszerszükséglet jelentős részét, de a növényzetnek más hasz-na is volt. A növény ugyanis az ember által kilelegzett széndioxidot szétbontja, a szene-t megtartja és feldolgozza sejtjeinek labora-tóriumában, az oxigént pedig visszaküldi a levegőbe. A zöld levelek egy négyzetméter-nyi felülete óránként kerekén 4 liter oxigént termel. Így a növények biztosították az em-ber életéhez nélkülözhetetlen oxigén tekin-télyes hányadát. A zöldségeskertet követő gyűrkében — úgy is mondhatnám: emele-teken — a lakosbók, gazdasági és tudomán-yos célokat szolgáló helyiségek sorakoz-tak. A kerék agyában csillagvizsgáló. Itt tar-tózkodtam legszívesebben. A mindig bár-

sonyekete ég háttéréből élesen rajzolódott ki a tőkeletesen nyugodt fényű csillagok. Né-zétek csak — mutatott Binci az égre —, hogyan pislognak itt a csillagok, mert fé-nyük a nyugtalan légkörön át érkezik a sze-münkbe. Ezzel szemben az űrállomáson a levegő nem zavarta a megfigyelést. Örökig gyönyörködtem az égbolt szépségeiben, s kü-lönösen a Hold újszerű látványa ragadott meg. A Hold légkörét már említettem, s ez már önmagában is csodálatosan megváltoz-tatta égi kísérőnk arculatát.

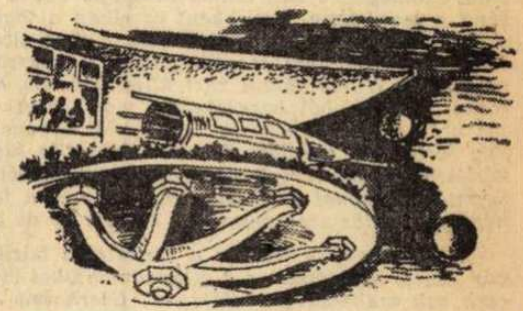
— Úgy tudom — szölt közbe Kaskó Zoli —, hogy a Holdnak nem lehet légkör, mert a gázok ott annyira fölmelegsznek, hogy a hőmozgás következtében a gázmolekulák el-érik a szökési sebességet és így elhagyják a Holdat.

— Ez igaz, csak hogy a régi számítások arra a Holdra vonatkoznak, amelyen két hétig tart a nappal és két hétig az éjszaka. A nap-pal ideje alatt a gázok valóban erősen föl-melegedhetnek. Nehogy ez bekövetkezzék, utódaink meggyorsították a Hold tengely kö-rüli forgását. Ez volt az emberiség legna-gyobb műszaki vállalkozása — és sikerült. Giga elmondta nekem a végrehajtás techni-kai részleteit is, de hát ennek elmagyarázá-sa nagyon messze vezetne. Elégedjétek meg annyival, hogy a Hold is 24 óra alatt fordul meg a tengelye körül, éppen úgy, mint a Föld. Ennek többek között az volt a köve-tkezménye, hogy a Hold forgását a Földről is észlelni lehetett, vagyis megmutatta forgá-sa közben azt az arcát is, amelyet először csak a Lunyik automatikus űrállomásnak sikerült lefényképeznie.

— De honnan vettek annyi oxigént, ami elegendő volt ahhoz, hogy betöltsék a Hold egész felszínét, még hozzá több kilométer magasságban?

— A Hold közeleiben vegyületek alakjá-ban nagyon sok oxigén található. Ezekből vegyi eljárással kivonták az oxigént. Kez-

detben persze csak nagyon ritka volt a lég-kör, de már elegendő ahhoz, hogy az igény-telenebb, a szívósabb növények megéljenek benne. A növénytakaró fejlődésével azután egyre több oxigén keletkezett, míg végül az ember elhagyhatta a légmentesen zárt tele-püléseket és kiköltözhetett a szabadba. Iza-gottan várom, hogy az eddig csak távcsővön keresztül észlelt világot a maga valóságában megismerhessem. Végre eljött az indulás ide-je. Most már kisebb szorongással szálltam be az űrhajóba, mint idejévet, tudva, hogy uta-zásunk bár hosszabb, de kellemesebb lesz. Az űrállomás pályasebessége ugyanis ke-re-ken 8 kilométer volt másodpercenként, s a szökési sebesség eléréséig csak mintegy 3 kilométeres másodpercenkénti sebességet kel-lelt az űrhajónak megadni. Az ehhez szük-

Az űrben zöldséget termesztenek... Illusztrációk: Bakallár József

séges gyorsulást minden kellemetlen érzés nélkül, nagyon könnyen elviselték. Két na-pig utaztunk a súlytalanság állapotában, majd a Hold közelébe érve pilótánk bekap-csolta a fékező rakétákat, és az ejtőernyők-kel is fékezve sebességünket, simán Holdat értünk.

(Folytatjuk)

Titkokat nem kutatok!

A napsütésben szikrázva villog a hatalmas épület, a sorjázó ablakok vidáman verik vissza a kora tavasz napfény ajándékát. A kettős üvegajtón át belépek, s az „üvegcentély” előtt megállok:

— Cserekléyi Pált keresem.
— Cserekléye... Cserekléye... Hol dolgozik?

— Igazgató. (Keresgél egy könyvben, távolról megintelve, a házi telefonszámok jegyzékét lehetett. Hosszú szünet: nem találja!) Olyan sok igazgató van ebben az épületben?

— Hát van belőlük elég. POTI?

— Postai Tervező Iroda.

Cserekléyi igazgatót mégsem értem el, de néhány perc múltán Papp Dániel h. igazgatóval ülök szemben, s a bizalmatlanság nem személyemnek, általában az újságíróknak szól, okkal-e, ok nélkül, nem tudom. Titkokat nem kutatok — bizatom szövege, s ő lassan és megfontoltan beszélni kezd.

„Híradástechnikai beruházások terveit készíjtük itt, országos viszonylatban. Évente mintegy tizenegy millió forint értékű tervet. 223-an dolgozunk itt, ebből 56 mérnök, 70 tervező technikus, a többi: szerkesztők, rajzoló, kalkulátorok, főmérnök. És persze, az adminisztráció, 22-en, vagy 23-an.”

Mi tagadás, már bosszankodni kezdem az óvatosságot adó adatokat hallgatva, de az utolsó adat fölvilágosított: az adminisztráció mindössze 10 százalék, ez jó, ez sok mindent elárul, itt nem foglalkoznak aktagyártással és persze, nem is tologatják. Jó kedvem visszanyerte eredeti mértékét, sőt váratlanul

alkalma volt fokozódni is. Egyszerre megszólalt a szobában egy kedves női hang: „Kérem Kausert szaktársat, jöjjön a helyére!”

Igen, igen, ez a rövid mondat hízta meg kellemes közérzetemet! Egy: a rövid, szabatos magyar mondat, amelyet világosan, érthetően és kellemes hangon mondtak el; kettő: az a tény, hogy nem szobáról szobára keresnek valakit, akár telefon útján, akár egyébként egészséges gyaloglással, a racionalizmus irodán belüli diadalát hangsúlyozta; három: megtudtam, hogy ezt a feladatot Száder Rudolfné látja el, aki azonos az igazgató titkárnőjével és ugyanakkor mint munkatársi előadó is tevékenykedik.

Közben a hívásra megérkezett Kauser Alajos főmérnök. Fiatalsága első pillanatban megdöbbentett, később megfelfeledtem róla, még később viszont egészen természetesnek találtam, mivel amerre jártunk, csak fiatalokat és még fiatalabbakat találtam. Beszélni ő sem akart, de ő egészen más okból. „A mérnök tervezzen, dolgozzon, és ne beszéljen róla!” „Ezen elv ellenére is sikerült megtudni, hogy Kékes, Tokaj, Miskolc és a többi helyeken arafelét a zavartalan tv-nézést, a POTI által tervezett Keleti mikro-lánc biztosítja, amely megteremtette Budapest és Kivárda között a tv-átviteli összeköttetést. No persze, a mikro-lánc elsőrendű célja az volt, hogy nemzetközi kapcsolatot teremtsen a Szovjetunióval tv-ben és távbeszélőn. Mindez azonban nem zavarta annak a vidéknek a tv-nézését abban, hogy élvezettel nézzék a tv-műsört, ha — maga a tv-műsor sem akad-

lya ennek. Annyi bizonyos, hogy a beszélgetés most már jó vágyánon halad, s amikor a kékesi torony problémája terítékre kerül, a szemüveg mögött határozottan csillogni látom Kauser főmérnök szemét.

De sokan kételkedtek! Ott állt ugyanis a régi torony. Hatszor öt méter alapú, harminc méter magas. Hagyjuk ezt veszni, úgy építsük meg az újat? Bolondság volna, inkább ehhez építünk hozzá. Ezt így kimondani nem is volt nehéz. Csakhogy ennek a toronynak építés közben is üzemelni kellett! Meg aztán ez a torony — természetesen — nem egyenesen tört az égnek, hanem a vége felé keskenyedett, és így kellett az újat is építeni. Sok fejtörést okozott, de megérté: a kételkedők hallgatnak, és már senki nem veheti észre, hogy az új torony csak úgy „fódozásból” született meg, az UVATERV részletes kiviteli tervei alapján...

Hirtelen elhallgat, és a szemüvegét törli. Nem mondja, de látom rajta, úgy véli, túl sokat beszélt. Pedig a szeme mondott leg többet!

Két emelettel följebb ül Tordai István, a magasepítési osztály vezetője, a POTI párt-szervezetének titkára. Remek, kesernyés humora azonnal hangulatot teremt. Amikor belépünk az egyik dolgozószobába, az ő jelenléte nyugtatja el az arcok kérdő redőit. Kicsiny asztalkán makett, aprócska játékpálya, azt várom, mikor szalad el mellette egy villanyvonat, vagy fölhúzó autó. Egy hölgy és két fiatalember van a szobában, életkoruk cseppet sem zavarja a játékos környezetet. Harmóniáját. A makett azonban nem játék, a tisztántúli tv-adó, egy mikro-hullámú összeköttetés zárlanca. Békésbaba—Szentes—Martfű — és amit itt látunk: Komádi — magyarázza Tordai, és szavai segítségével (és fantáziám támogatásával) látni vélem a 170 méter magas tornyot, rajta a 25 méteres antennát, a kocka alakzatú adóépületet az üzemi helyiségekkel, a bejárati részt magába foglaló nyaktágot, az energiaépületet és kissé távolabb a tüzelőtárolót. És mindez 1967 végén már megvalósult állapotában dolgozni kezd, megkezdí sugárzását a komádi adó, bár még csak ideiglenes módszerekkel kapja majd a műsört, mert a másik három ehhez hasonló építkezéssel csak 1968 végére készülnek el, ekkor nyeri el végleges alakját a mikro-hullámú összeköttetés. Az embrió első stádiumába érkezett, a sejt életképes a további fejlődést gondos szakértőm és győngéd figyelem biztosítja.

Fiatalok mindenütt. Fiatalok, fiatalabbak és a legfiatalabb itt ül a szobában. Marosi Miklós 1965-ben végzett az építész-mérnöki karon, 22 esztendő volt, amikor elhagyta az alma mater-t, ahol tanulását társadalmi ösztöndíjjal segítette a postás társadalom. És Marosi nem csupán ennek a kollektívának legfiatalabb mérnöke, még néhány hónapig, az ez évi vizsgák végéig ő az ország legfiatalabb építész-mérnöke.

Bücsüznék. És ugyanaz a Papp Dániel, aki a kezdet kezdetén szólni sem kívánt, most ezt mondja: jó volna, ha jobban körülnézne, alig látott valamit, mindez a munkának csak kicsinyke része.

Bizonyos, hogy így van. De az is bizonyos, hogy ez a kicsinyke nem jelentéktelen. Titkokat nem kutattam, a POTI titkát mégis megtalálni véltem: szeretik, amit csinálnak. Terveznek, dolgoznak és nem beszélnek róla.

(Bródy)

A sikereknek részese a díszleteket házilag tervező Molnár László oktatón is, s a színpadtechnikai munkákért ugyan-csak sok szabadidejét feláldozó Cserhalmi János, a Szegedi Postaigazgatóság dolgozója is.

Az együttes mai összetételében főként a kevés szereplőt igénylő zenés vígjátékok előadására profilizálta magát. Felkészültségük, rutinuk azonban komolyabb produkciókra is alkalmas tenné őket. Vámos László, a kultúrotthon igazgatója szerint a csoport kénytelen bevételre törekedni. Ennek elismerése mellett érdemes elgondolkoznunk: nem fogadná-e az együttest már ismerő és rendszeresen elváró közönség az igényesebb drámát vagy egyéb műfajt is legalább olyan érdeklődéssel, mint a könnyű, zenés darabokat.

G. Sz. L.

„Egy hónap falun”

Nagy érdeklődéssel vár-tuk a hosszú idő után fel-újított Turgonyev-színház bemutatását, tudva, hogy az világszerte nagy sikert arat. A Madách Színház előadásában a mű mind rendezés, mind színészi teljesítmény tekintetében fel-tűnő várakozásunkat.

A téma örök, és elkop-hatatlan: a szerelem. Egy darab igazi élet az akkori társadalom megvilágításá-ban.

Pártos Géza kiváló ren-dezői munkája kifejezésre jutott az igényes műben. Elbert János fordításában Jánosa Lajos díszletei kö-zött Mialkovszky Erzsébet kosztümjeiben jól érvénye-sült a klasszikus mű mon-daniivalója.

A színészi teljesítmény csak méltatható. Tolnai Klári Natalja szerepében ismét gyönyörködött. E nagy művésznő pályáján egyre magasabbra ível, nyilván mert egyszerű esz-közökkel tud közel férköz-ni az emberek szívéhez, s nem játssza, hanem éli szerepét. Tetszett még a háziorvos szerepében Avar István. Ugyiszintén Mensáros László, Horváth Jenő, Gombos Katalin, Soltesz Annie, Basilides Zoltán, Bay Gyula, s a két főisko-lai hallgató, Liska Zsuzsa és Huszti Péter is. Egyszó-val az egész szereplői gár-da kiváló volt.

Azok a postás dolgozók, akik a színművet már lát-ták, nagy elismeréssel nyi-latkoztak róla. Máris egy-re többen érdeklődnek a jegyek iránt. Érthető, hi-szen jelentős színházi élményről van szó.

Vigh Imréné,
a Postások Szakszervezete
jegyirodájának vezetője

Az orvos halála

(UJ MAGYAR FILM)

Egy nagy sikerű regény filmváltozatát láthatjuk: Fekete Gyula könyve ritka talál. Egy emberi sors tükrében tárja elénk egy korszak bizonyultságát, a felszabadulást megelőző és követő évek emberi, erkölcsi és társadalmi konfliktusainak mély rétegeit. A regény egy hétköznapi ember, egy öreg vidéki orvos, egy „sarzi nélküli hős” életének alkonyát ábrázolja megrendítő művészi erővel.

A film, amelyet Mamcserev Frigyes rendezett, csak megközelíteni tudta a regény egységességét, sallangmentes kifejező erejét, a központi gondolat hitelét és humanizmusát. Helyenként ugyan élettelen és meggyőző a film ábrázoló ereje, valóságos a környezet, mégis eluralkodik rajta valamiféle vontatottság, olykor szürke érdektelenség. Fekete Gyula, a regényíró forgatókönyve híven követi a cselekmény lényegét, menetét, de talán a rendező kevésbé élt a lehetőséggel, hogy az alapanyagot áthasonlítsa, áthangolja a film sajátos formanyelvére, s ezért alkotása nem jut el arra a hőfokra, amely egyes részleteket átforrósít. A film értékét azonban egy kiváló színészi alakítás, Páger Antal — az öreg orvos szerepében — nagyon is emlékeztetessé teszi. Páger az érzelmek, a szenvedélyek és indulatok, az erkölcs és az emberiesség olyan széles skáláján játszik, annyi apró részletből és árnyalatból építi fel és bontja ki a figura társadalmi és emberi hitelességét, hogy ez a főszerep önmagában is érték-ké teszi a filmet.

V. I.

Új szakasz nyitánya volt a Verdi-Requiem előadása

Aligha egyhamar emlékszik vissza még régi hangversenylátogató sem olyan évekzedre, amikor néhány hét leforgása alatt egymás után két ízben hallhatta volna Verdi grandiózus alkotását, a Requiemet — és tegyük hozzá: mindkét alkalommal kiváló előadásban. A januári, Erkel színházbeli megszólaltatásnak százezrek voltak fül- és szemtanúi (a televízió közvetítette) — mint ismeretes, az előadás kivételesen szép volt. Nem csekélység hát, ha a Postás Színművelő Zenekar és a Fővárosi Enekkar február 23-i zeneakadémiai Requiem-telmadását színvonalban e mellé állítjuk.

S még mielőtt néhány sorban ismertetnénk magát a remekművet és az előadást — hadd szóljunk elismeréssel dr. Vasadi-Balogh Lajos vezető karmester teljesítményéről. Nemcsak arról a teljesítményről, amit a Requiem roppant apparátusának összefogása és irányítása jelent, hanem egy sokéves teljesítményről, amely a derék és nívós postás amatőrökből a zenei ismeretterjesztés, a hazai hangversenylelet számottevő hivatásos együtteseként jó koncert-zenekart hozott létre. Nagy és értékes munka volt. Szükséges volt hozzá mindaz a tapasztalat és tudás, operai és hangverseny-gyakorlat, amelyet a jeles dirigens az előző évtizedben szerzett. A február 23-i hangverseny igencsak méltón jutalmban szerezte. A következő munkát — mind a huszonöt éves működési évfordulóját ünneplő karmester, mind a zenekar, mind a hangversenyt élvező közönség szempontjából.

Már maga a tény, hogy a zenekar a sikeres megvalósítás reményében foghatott a Requiem megszólaltatásához, s hogy a nagyműtű Fővárosi Enekkar és a jeles szólisták bizalommal vállalkoztak a műbeli kényes feladatra, sokat mond a zenekar fejlődéséről az elmúlt években. Lehet, sőt bizonyos, a postások szólistáit meg már — a pusztá zeneikari anyag, a felépítés és a harmóniavilág dolgában — problematikusabb művet is. Itt azonban más, rendkívüli nehézségek legyőzéséhez kell fegyelmézettség, emelkedettség, kultúra és tudás. Itt két másik együttesrel kell egy teljes este folyamán közösen működni, pontosabban szólva egyggyé válni: egy nagy hangzás-erejű énekkarral és — ami ennél is kényesebb és igényesebb követelmény — egy négy főből álló, gyönyörű és finom dalm-lamvonalatokat meghatározó szólista együttesrel.

Verdi híres Requiemje — a hatalmas életműnek is egyik legmagasabbrendű, legértékesebb, kései alkotása — ezen túlmenő nehézségeket is foglal magába. Nem a meghallgatás szempontjából, hiszen az oratórium-irodalom egyik legkönnyebben hozzáférhető, legelragadóbb, legdallamosabb alkotása. Ellenben a szép megszólaltatásnak talán éppen ez a legfőbb problémája. Mert ez a mű, amelyet Verdi hatvanéves korában írt, (nyolc év múlva lesz száz esztendő) korábbi opera-művel-nél, egyszóval a dráma színterében — nem mintegy összefoglalása. Ahogyan kora híres kritikusának idején nevezte: Verdi „legújabb operája — egyházi kontóben”. Csakhogy azért közel sem egyszerűen ez! Elsősorban — nevének és jellegének megfelelően — mégiscsak Requiem. Tehát halotti mise, zenében. Mégpedig az egyik legkimagaslóbb a zeneirodalomban, amelyben a halhatatlan szerző nemcsak Alessandro Manzoni-nak, költő- és író-honfitársának, s nem is csak önmagának, hanem az ember nagyságának és szépségének állított örök emléket.

S mert így van, ennek érződnie kell az előadás stílusán. Ez a megszólaltatás valamennyi tényezőjén múlik. Igen kényesek a határok, amelyek a nagyszerű Verdi-Requiem szép, nemes és drámaiságától meg nem fosztott előadás elválasztják, annak hamis, stílustalan és méltatlan, színpadi előadástól. Kivált egy olyan együttesnél — most a zenekarról beszélünk — fenyeget itt nagy veszély, amely ezzel a feladattal, s hasonlóval sem igen találkozott még, ellenben nagyon sokszor játszott Verdi operarészleteket és teljes operákat is. Mert a Requiemhez — minden drámaisága ellenére — nem alkalmasak a zenedramai hangsúlyok, indulatok, lendületek és arányok. Ide sok méltóságos tartózkodás, a legszigorúbb alkalmazkodás, alázatos szolgálat kell — a zenekarnek itt éppen ez a gyönyörű rendeltetése. És mégis, ezekkel a zárkózottabb eszközökkel — sőt, éppen ezek segítségével — egy ünnepélyes és emelkedett zenemű hallatlan drámaiságát kell a partnerekkel közösen kialakítani. (A mű híres „sequentia”-ja, a visszatérő, úgynevezett „dies irae” rész, amely a haragvó isten hangulat- és gondolatkörében fogant és a bűn büntetését fogalmazza meg csodálművelő zenei eszközökkel, olyan drámai erejű muzsika, amelynek talán nincs is párja a zeneirodalomban.) A feladatot a zenekar nagyon szépen oldotta meg.

A legnagyobb elismeréssel hadd szóljunk a szólisták: Eszenyi Irma, Werner Mária, Simándy József és Szalma Ferenc, a kipróbált oratórium-énekesek, a kiváló művészek teljesítményéről. Ezen a helyen csak ennyit, már sokszor és méltán elismert művészetükről. A Fővárosi Enekkar (karigazgató: Péter József) a remekmű emelkedett szintjén teljesítette nagy feladatát.

Rajk András

Karambol a vasúton

Január 18-án hajnalban a havazás lassan hóferegteggé változott. Az 5929-es vonat Barcsról Somogyország felé haladt, 40 km-es sebességgel. Ugyanarra a vágányra már kifutott a Somogyország felől jövő ellenvonat. Az ellenvonat mozdonyvezetője észrevette az 5929-est, de már későn. Hiába volt a vészjel, az ellengőz, csak csökkentette a balesetet, de megakadályozni már nem tudta. A két vonat egymásba szaladt. Iszonyatos csattanás hallatszott, az utasok egymásnak estek. A bezúzott ablakok recsenése és a sebesültek jajgatása verte fel a hajnali csendet.

A vonaton utazó Nemes Géza postai kézbesítő könnyebben megsérült, de azonnal elindult a mozdonyhoz kapcsolt 379-es mozgó postakocsikhoz. Az összehúzóközéstől a postakocsi kerekelt lezakadtak, az ajtajai felszakadozva, nyitva tántogtak, a kocsi hátsó rovató-lási részét a rázúduló paklikocsi teljesen összezúzta. Balatoni János mozgóposta-kezelő eszméletlenül fekiadt a beosztásokról felelősök között. Nemes

TALLER TIBOR
Kaposvár I.

KOMÁROM MEGYEI MOZAIK

Hazánk egyik leggazdagabb területének számítható Komárom megye. Jelentős a szénbányászata, vegyipara és szinte mindenütt számottevő építkezések folyik. Szorgos munkások dolgoznak kisebb-nagyobb üzemekben és természetesen a postahivatalokban, meg a műszaki szerveknél is. Jártunkban-keltünkben azokat a momentumokat, epizódokat tárjuk olvasóink elé, amelyek legjobban megmagyarázták bennünket. *Lajló Lajos*, szakszervezetünk Komárom megyei bizottságának titkára kalauzol utunkon.

Helyes-helytelen

Először Tatabánya 3. sz. postahivatalban nézünk körül, hiszen ott maga a megyetitkár a hivatalvezető. Nagyon büszke arra, hogy hivatala ötös minősítésű. A legutóbbi termelési tanácskozáson *Csetfalvi Béláné* és *Kalina Miklós* egyértelmű helyeslés közepette „Posta Kiváló Dolgozója” kitüntetését kapott. Így most már 13 gazdája van itt e kitüntetésnek.

Ismerős brigádra akadunk, vezetője *Gabnay Károlyné*. Egy évvel ezelőtt írtunk róla elismerően, ezúttal is csak dicsőreleg szólhatunk. Azóta két új taggal is növekedett létszámuk. Néhány hónappal ezelőtt Gabnayné ismét megválasztották brigádvezetőnek. Munkájukkal sok vonatkozásban hozzájárultak ahhoz, hogy a hivatal hosszú ideje elismerésre méltóan ötös minősítésű.

Amikor Tatabánya Újváros 5. sz. postahivatala elé értünk, *Szűcs Lajosné* segéd-ellenőr éppen a levelezésként írtatja. Lencsevégre kaptuk. *Szűcs József* hivatalvezető már az ajtóban fogadott bennünket. Jól emlékezett még arra, hogy nem is olyan régen írtunk e hivatal rossz munkakörülményeiről, a szakszerve-

zet és a dolgozók gyenge kapcsolatról.

— Munkaerőhiányunk már megoldódott. Köszönjük a Postás Dolgozónak. A munkakörülmények még a régié. 1962-ben volt itt felújítás, de akkoriban nem vették figyelembe javaslatomat a csomagraktár elhelyezését illetően. Jó lenne, ha a jövőben az illetékesek meghallgatnák a hivatalok vezetőinek, dolgozóinak véleményét, javaslatát is — jegyzi meg *Szűcs József*, s szavainak van is igazsága. Igaz ugyan, hogy

A közelben valóságos kis postapalota lesz

ez a gond nemsokára elhárul, hiszen a harmadik öt éves terv végére az új bányász városban valóságos kis postapalotát építenek.

Itt láttuk az ország első felügyelet nélküli automata távbeszélőközpontját. Sehol

látogat ide a karbantartó. Ez igen, ez már technika!

No és még valamivel büszkélkednek: a hivatal minden dolgozójának van kisgyermek, szám szerint hét — csupa fiú. (Nono, a leánygyermek sem lebecsülendő a mi társadalmunkban, nekem is lányom van.)

Postás munkásörök

A kora tavasz igen megkapó látvány. Utunk a zöldellő vetések, friss szántások mentén halad. Tatabánya érünk. A Posta Műszaki Fenntartási Üzem vezetőjével, *Kovári Józseffel* ismerkedünk meg. Újságolja, hogy nemsokára más nevet kapnak: Komárom megye Távbeszélő Üzeme. Ez már az új postai munkaszervezés eredménye, mert a területen már működnek a körzetmesterek.

A bemutatkozásnál rögtön észrevettük a szerény, gömbölyű jelvényt az üzemvezető kabátajtóján — munkásör. Nem is akármilyen. A tatabányai „Császár József” munkásörzászlóalj parancsnoka, *S. Ádám* ott még munkásör, *Varga András* kábelvezető és *Csicsai Antal* művezető személyében. Egyszóval *Kovári József* két helyen is parancsnok.

— Aztán meg jól jön a munkásörnével a postás szakmunkás. A gyakorlatokon mi szervezzük meg a hírességtetést — hangsúlyozzák. Dicsőkednek, hogy a balesetek száma a korábbi évekhez viszonyítva a felére csökkent. Ezt elsősorban azzal magyarázzák, hogy a baleset-elhárítás állandó téma területükön. A legutóbbi termelési tanácskozáson a tragikus kimenetelű szentendrei balesetet ismertették.

Két helyen is parancsnok

Legyen turistacsoport!

Néhány utcával odébb működik a postahivatal. Tiszta, rend mindenütt. *Szabó Sándor* hivatalvezetőtől és *Koch Miklós* szb-titkártól tudjuk, hogy 1962-ben volt itt részleges átalakítás. Lát-szik a hivatalon, hogy az itt dolgozók vigyáznak mindenre. Emlékeznék még arra az időre, amikor a zsúfoltság, a levegőtlenesség volt a jellemző. Igaz, hogy mindez még nem szűnt meg, hiszen a telefonközpontban ez még panasztárgya. A megyebizottság javaslatára, szorgalmazására hamarosan bővíti a távbeszélőközpont helyiségét is.

— Nem tudunk eléggé hálalás lenni azért, hogy ma emberi körülmények között dolgozunk. Ezt írja meg feltétlenül! — kér kedvesen az egyik salter mögött dolgozó asszony.

A hivatalvezető tanácsa, a pénzügyi állandó bizottság titkára, a takarékosági albizottság elnöke. E közéleti munkálkodást jól össze tudja egyeztetni a postai feladataival. 2000 betétkönyv-tulajdonosnak 10 millió forintot felül gyűlt össze a betétje.

Azt mondják: „Nagy nálunk az szb tekintélye...” Nem túloznak. (Az szb-titkár is birtokosa a Kiváló dolgozó kitüntetésnek.) Jól működik a szakszervezeti politikai iskola. Eddig három előadás volt, 13-an indultak, de még senki sem hiányzott. A nemzetközi nőnapon férfiak voltak a vendéglátók. Hídegtálatat készítették, egyben fel is szolgálták. Így megy ez már évek

óta. S a nők nem hálátlanok. Néhány héttel később ők szerveztek, s a „férfinapon” túllépték a férfiak vendéglátását.

Láttuk a ma még kritikusan zsúfolt távbeszélőközpontot. Valóban szűk a hely, de a tatabányai még ebben az évben elvégzi a bővítést. Ezt *Zámbo Imre* vezető műszerező újságolta örömmel. O egyébként idevalósi. Mesterségét Tatabányán tanulja. Nemrégiben került vissza szülővárosába. Asztalán kis csokor hóvirág. Úgy látszik, a központosok szeretik a természetet. *Dr. Péteri Lászlóné* és *Szebeni Lajosné* szavai lelkes természetimádról tanúskodnak. Mondják is: jó lenne egy turistacsoportot szervezni a tatabányai postahivatalban. Bizony jó lenne! Tessék, az szb máris hozzákezdhet a turistacsoport megszervezéséhez...

Postások a rácok mögött

Egy jó félóra múlva már Oroszlány bányászváros egyik postahivatala előtt fékez a kocs. Ni csak, rosszkor jöttünk? A rácok a széles ablakokon leengedve. Nem, nem! A hivatal nyitva van. Egy szimpatikus fiatalasszonnyal, *Kovács Józsefné*val ismerkedünk meg, ő a hivatalvezető, s egyben az szb-titkár. A körülmények hozták így. *Kovács Józsefné* ugyanis október óta vezetője a hivatalnak. Hamarosan új szb-titkárát választanak.

Megtudtuk, hogy bizony sok volt itt a baj, rossz volt a kollektív szellem, a pletyka és az intrika volt a jellemző. Mindez ma már a múlté. A szocialista brigádok már nemcsak papíron léteznek. Az emberek ösztönösek, bátrabbak. Ezt bizonyította a februári termelési tanácskozás. Vitakoztak a szabadságoláson, meg azon, hogy egyes esetekben utólag hoznak orvosi igazolást.

— Jaj, a rácok? Valóban van igazságuk. Ezentúl hivatalnyitások felhúzzuk a rácokat — ígéri a hivatalvezető asszony.

Irány Kisbér! A császári országúton két motoros távirtdamunkással találkozunk. Tudjuk, sietős a dolguk, de egy szóra megállítjuk őket. *Horváth Gyula* és *Vaskor Mihály* a kisbéri körzetmesterről indultak.

— Jelentést kaptunk, hogy Szendre községben rossz a távbeszélővonal. Sietünk a helyszínre, megkeressük a hibát — közli *Horváth Gyula* a megyetitkárral.

Ős hajó, kedves embert ismertünk meg *Kovács Vilmos* kisbéri hivatalvezető személyében. 40 éve postás! S 10 éve a járási szakszervezeti bizottság titkára *Farkas Etelka*. 24 postahivatal tar-

tozik a járáshoz. Nem könnyű így a mozgalmi munka.

— Bizony nem, de ha az szb-tagok is dolgoznak, végrehajtjuk feladatainkat. Nálunk pedig dolgoznak. Félvekenként van taggyűlésünk, a legérdekesebb az, amit nyáron tartunk. Akkor még a családtagok, feleségek, gyerekek is eljönnek. Legutóbb vagy 100-an. Szombaton délután megtartottuk a taggyűlést, este pedig bált rendeztünk vasárnap hajnalig. Ilyesmit akarsz ezen a nyáron is megszervezni. — Az szb-titkár magabiztos elhatározása arról tanúskodik, hogy ez a törekvés ez évben is sikeres lesz.

„Nem vagyok a szakszervezet tagja...”

Az udvarban egy kis iroda, benne a körzetmester, *Horváth László*. Ők már az új munkaszervezés alapján tevékenykednek, összesen mintegy 300 kilométernyi vonalszakaszon. Örömmel hallottuk a körzetmestertől, hogy az idei tél ezen a területen nem okozott komoly gondot. Úgy értek, hogy tavaly naponta 60–80 vonalszakadást is helyre kellett állítaniuk.

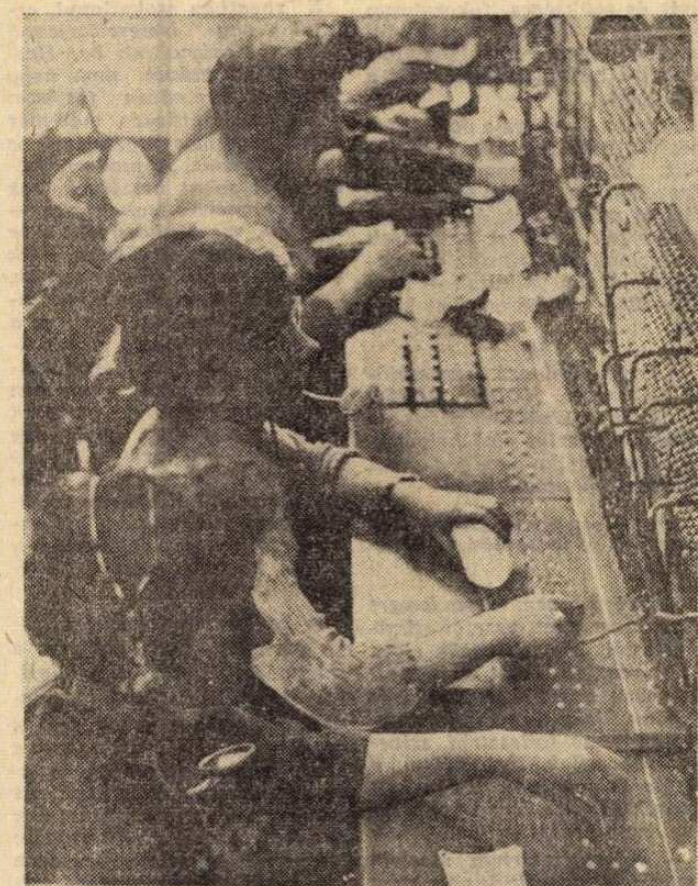
Az udvaron motorkerékpárját ápolja *Bazsó Sándor* távirtdamunkás.

— A szakszervezettől vannak? Nem vagyok a szakszervezet tagja, egy évvel ezelőtt kiléptem! Hogy miért? Tavaly küldtek egy pár csizmát talp nélkül. S amikor telefonon felhívtam Tatát, még le-törtkoltak, meg sem hallgattak. Dühömben bejelentettem: ne tekintsenek ezentúl szervezett dolgozóknak! Hogy miért nem szóltam erről a megyebizottságnak? Erre nem gondoltam. Igen, meggyőztek, nem kilépné, hanem panaszzom orvoslását kellett volna kérni — jelenti ki végül restelkedve *Bazsó Sándor*. Szeretnénk azonban, ha utólag legalább így restelkednének azok is, akik talp nélküli csizmát küldtek egy dolgozóknak!

Ötösből — négyes

Országjárásunk során többször találkoztunk olyan eset-tel, hogy egy postahivatal kollektívája jó munkával elérte a magasabb minősítést. Meg is emlékeztünk róluk. Most ellenkező esetről van szó. Ugyanis Komárom 1. postahivatalban január 18-án és február 15-én volt hivatal-szemle, s az ötös minősítésű hivatalból, négyes minősítésű lett.

— Mit hozunk fel mentségünkre? Nincs mentség! Több hibával dolgoztunk. A pénztárban például 80 forint eltérés volt. Ilyesmi sem történhet évek óta. Lemaradtunk a hírlapterjesztéssel is — kapjuk a választ *Vigh Antaltól*,

Szűk a hely — bővítenek

a hivatal vezetőjétől. Hangja-ba kesernyős íz vegyül, de ugyanakkor érezzük optimizmusát is.

— No de leszünk mi még ötös hivatal! 56-an dolgozunk itt, összeszoktunk, mint egy család. Kissé elbizakodtunk. Ez a magyarázat — kapcsolódik a beszélgetésbe ezek-kel az őszinte szavakkal *Józsa Gyula*, a szakszervezeti bizottság titkára.

Láttuk az otthonosan berendezett klubhelyiséget, ahol taggyűléseket, napokat, műsoros esteket tartanak. Tavaly a nőnapra a férfiak Pest-ről hozták hóvirágot. Mert hát virág nélkül nem ünnepez az ünnep. Virágozik itt egy tradíció, amelyet a „Névtan Klub” szorgalmaz. A tagság teljesen önkéntes. Jelenleg 34-en vannak. Feladatuk: minden hónap harmadik szombatján az elmúlt hónap névnaposait köszöntik, s megajándékozzák. Hogy miből? A közös kasszából. Ezért hangszülőzök a szigorú önkéntességet. Ez is egy módja a kollektív szellem kialakításának. Barátságot tartanak fenn a rokonszámabellekkel is. A Nemzeti Bank komáromi fiókjának dolgozóival közösen kirándulást szerveznek a nyáron Koppánymonostorra, Budapestre és Siófokra.

Kedves emberek a komáromiak. Rádásul ösztönt és tárgyilagosak. Szeretnénk hamarosan arról hírt adni: megszerezték az ötös minősítést.

Babits és balesetelhárítás

Az ország egyik legszebb városába, Esztergomba, késő este érkezünk. *Pataki Ferenc* hivatalvezetőt és *Száva Gyula* szb-titkárt az irodában találjuk. A hivatalba lépő nyomban megállapíthatja: itt vigyáznak a rendre, tisztaságra, a társadalmi tulajdonra. Három évvel ezelőtt korszerűsítették. Azóta még meszelés sem volt, de olyanok a falak, a bútorok, mint az újak. Ebben az épületben 20 év híján 100 éve működik postahivatal (Erdemes lenne postatörténelmi szempontból is feldolgozni a hivatal nyolc évtizedes múltját.)

— Esztergom idegenforgalmi központ. A postának is van ezzel kapcsolatos feladata, például a nyelvtanulás. Többen tudnak a hivatalban oroszul, németül. Tervezzük, hogy egy-két postás dolgozót idegenforgalmi tanfolyamra küldünk — újságolja *Pataki Ferenc*, akiről egyébként megtudtuk, hogy nem is akármilyen „hobbyja” van: horgász. A helyi horgászegyesületnek társelnöke. Rajta kívül még három postás dolgozó áldoz hasonlóan a vízi életnek.

— Az egyesület tíz előadás-ból álló sorozatot rendezett a horgászoknak, no nem, nem a halak halhatatlanságáról — veti közbe a pecázás nagymestere — hanem biológiai, haltenyésztési témákról.

— Szb-titkárunk sem mentes a „hobbyj”tól — árulkodik a hivatalvezető — a helyi irodalmi színpad rendezője. A közelmúltban nagy közönség-sikert aratott a „Sziget és ten-ges” című Babits-összeállítás.

— Beszéljünk talán inkább a hivatali életéről. Az is van olyan érdekes, mint a mi szenvedélyeink — komolyodik *Száva Gyula*, s elmondja, hogy február 14-én filmvetítéssel egybekötött balesetelhárítási oktatást szerveztek korá reggel. A közeli rendőrszolgálat tartott előadást a KRESZ-ről, s ajándékba egy nagy KRESZ-táblát kaptak.

— Az előadás utáni második napon felülvezettük az összes kézbesítőt kerékpárral. Megállapítottuk: hasznos volt a kerékpárok helyes karbantartásáról szóló kis filmvetítés.

Ennyit a Komárom megyeiekről. A látottak, hallottak olyan élményszerűek, hogy az újságíró nehezen tudja korlátozni a közlését a sok-mondanivalót. Erdemes egy-két epizódról a későbbiekben még többet is írni. Irunk is...

Írta: Bérces György
Fotók: Sándor György

Amit a BÉBI PÜRÉKRŐL tudni kell

Néhány hete érdekes újdonság jelent meg az élelmiszerboltokban: a bébipüré csecsemőétel-konzerv.

Olyan újdonság ez, amely minden kismamát érdekel, éppen ezért szak-restünk egy szaktudóst és néhány kérdést, hogy meg-tudjuk, mindazt,

amit erről a csecsemőkonzervről tudni kell.

Kérdés: MILYEN KORÚ GYEREKEKNEK ADHATÓ BÉBIPÜRÉ-KONZERV?

Válasz:

Általában csecsemőkortól 3 éves korig ajánljuk a bébipürét, mert a konzervek olyan tápanyagokat és vitaminokat tartalmaznak, amelyek ebben a korban minden gyermeknek nélkülözhetetlenek. Ugyanezeknek az anyagoknak a fogyasztása azonban később is egészséges, így a fogyasztás nincs korhatárhoz kötve. Egy bébipüré, ha túlkortolást sütnék hozzá, például nagyobb gyerekeknek is pompás vacsora. Annál is inkább, mert a gyerekek szeretik a bébipürét, hiszen jó ízű, izletes, teljesen az ő szájuk szerint készül.

Kérdés: HANYFÉLE BÉBIPÜRÉ KAPHATÓ?

Válasz:

10-féle főzélke-bébi-püré. Hogy csak néhány példát említsük: marhamáj, zöldborsópüré, marhamáj, sárgarépa-püré, tej-sárgarépa-püré, burgonya-parajpüré és így tovább. Külföldön már hosszabb ideje népszerűek ezek a pürék, nálunk azonban csak most kerültek forgalomba. Kaphatók ezenkívül almából, birsból, sárga- és őszibarackból készült bébi-gyümölcs-pürék. Ezek a főzélke-pürék jóval előbb kerültek a boltokba és már Magyarországon is közkedveltek. Csemegeként olykor még a felnőttek is szívesen fogyasztanak belőlük.

Kérdés: A GYARTASRÓL MIT MONDHATUNK OLVASÓINKNAK?

Válasz:

A bébipürék hipermódern higiéniai berendezésekkel felszerelt gyár-

ban készülnek, állandó orvosi, mikrobiológiai és vegyi ellenőrzés mellett, így minőségük abszolút megbízható. Erdességeként megemlítem még, hogy kitűnő minőségű, könnyen tárolható dobozokban kerülnek forgalomba. Egy-egy doboz körülbelül olyan mennyiséget tartal-

maz, amennyit egy jó étvágyú baba egyszerre meg-eszik, ami szintén nagy előny.

Kérdés: MI ELŐNYE VAN MEG A CSECSEMŐ-KONZERVEKNEK?

Válasz:

Az, hogy megkönnyítik a második műszakot, meg-hozza a napot. H-maz, amennyit egy jó étvágyú baba egyszerre meg-eszik, ami szintén nagy előny.

szem nem kell szak-könyvet bújni, piacra futkosni, főz-ni, paszizolni, pe-pecselni, az ember csak levesz egy konzervet a polc-ról és pillanatok alatt kész a kicsi-nek való finom „pa-pi”. Az a mama, aki jól felszereli magát bébipüré-konzervekkel, sem éjjel, sem nappal nem jön zavarba, hogy mit adjon en-ni a gyerekeknek, még azon se bú-sul, ha a bébi fel-rúgja a kis tálat, hiszen nyomban új konzervet melegít-het.

Kérdés: HOGYAN KELL BÉBIPÜRÉ-KONZERVEKET MELEGÍ-TENI?

Válasz:

A dobozt vízben tethőmérseklésre melegítjük, felbont-luk, és izletes tar-talmát máris tála-lhatjuk.

A bébipüréket or-vosok is ajánlják. A választék bőse-ges: tessék kipró-bálni!

A hírlapok levélszekrény útján való kézbesítéséről

VÁLASZOL A POSTAVEZÉRIGAZGATÓSÁG

Bírálatunk nem volt alaptalan

Januárban „Korszerűsítés sok hibával” címen írtunk bírálatot a közelmúltban felújított, korszerűsített Budapest 82. sz. postahivattal kapcsolatosan. Buza Mártonné dr. postavezérigazgató-helyettes ennek alapján vizsgálatot rendelt el, a cikkben foglaltak ugyanis az építető, tervező és kivitelező postaszervek munkáját egyaránt érintették.

„A Postavezérigazgatóság a felvetett hibákat a helyszínen megvizsgálta és megállapította: a hibák zömében fennállnak, sőt még továbbiakat is feltártunk. Vitathatatlan, hogy a lépések mind a főbejáratnál, mind a csomagfelvételnél túl magasak. Az illetékesek ugyan megmentőznek, érvelnek de körültekintőbb tervezéssel alacsonyabb lépcsőfokokat is építhettek volna. A változtatás azonban ma már igen költséges lenne. A legsúlyosabb hibák a felvevő dolgozók munkaasztalainál tapasztalhatók. Ehhez kapcsolódik a mérlegek gyakori meghibásodása, pontatlansága is. A tervező a szabványnak nemcsak az előírt méreteitől, de formájától is szerkezeti kivételével is lényegesen eltért. Jogos a panasza a felvételi asztalfiókok kis méreteire. Az asztallapoknak az asztalvégekkel egyetlen csővel való alátámasztása kezelési és műszaki szempontból egyaránt elfogadhatatlan. Ezért még egy alátámasztó lábat és merevítő konzolokat kellett utólag alkalmazni. Az utólagos alátámasztó láb leeresztése primitív csavarozással, a szépfelületű asztallapok roncsolásával történt. Mindezek következtében a kiálló csavarok rongálják a dolgozók ruháját, sőt felsérthetik kezüket is. Intézkedünk tehát az utólagos alátámasztásokat, az asztallapok rögzítését, a bélyegszedéshez szükséges stabilitás biztosítását és a mérlegek pontos beállítását illetően. A zárt tárolóhely növelésére a felvételi korlát belső oldalát utólag zárható ajtókkal látják el.

A felvételi asztaloknál tehát a tervező POTI, a kivitelező PEKÜ és az építető Budapesti Postaigazgatóság egyaránt hibáztatott.

Megoldatlan továbbá a helyiségek kelő szellőztetése, a nagy üvegfelületek tisztítása. Jogosak az ott dolgozók ezirányú panaszai, ezért megfelelő intézkedésekre utasítottuk a Postaigazgatóságot. A konnektorok falból való kiszakadása is kivitelezési hiba. Gyors elhárítás az építető, illetve a kivitelező feladata. Éppen az életveszélyre, balesetveszélyre való tekintettel az igazgatóságnak már intézkednie kellett volna.

Jogos a kifogás a fiókberúszolások hátsó lezárására készített három-három szárnyú harmonikaajtókra. A könnyű faredőnyök célravezetőbbek. Az igazgatóságnak erre nézve is intézkednie kell!

A hivatal meleggézzel való ellátása, ha nem is korlátlan, de szerintünk kielégítő. A hivatal nem tartozik ugyanis az olyan üzemek közé, amelyekre a szociális normák meleggézzel való biztosítását írják elő. Tehát a jelenlegi megoldás elfogadható.

A létszámmal kapcsolatban a cikkíró észrevételei nem jogosak. Az igazgatóság az érvényben levő létszámnormák alapján elégíti ki egy-egy hivatal létszámgigényét.

Mint említettük, magunk is találtunk még hibákat. Így például nem oldották meg az utcára kihelyezett automaták időjárás elleni védelmét. Az OTP-tábla primitív felsemenkéntlenkedik. A kézi- és kezelési pénztárkeszek mérete kicsi, minőségük nem kielégítő. A főpénztári toáblak alsó vezetővályúja nehezíti a pénzkezelést, belső oldalán hiányzik a kezeléshöz szükséges polc, s a toáblak túlzott mérete nincs összhangban a biztonság követelményeivel. A trezorajtó nem szabványos. A csomagmérleg hely megvilágítása megoldatlan, úgyszintén a fiókberúszolások rögzítése is...

A cikkben foglaltak és a helyszíni vizsgálat tapasztalatai arra mutatnak, hogy a tervezés és kivitelezés, valamint a tervjóváhagyás és a műszaki ellenőrzés területén fokozottabb körültekintés szükséges. A tanulságok érintik a Postavezérigazgatóságot is. Ezért a jövőben a korszerűsített postahivatalok megtekintése után a tapasztalatok felhasználásával utasítjuk gondosabb munkára az érintett postaszerveket. A szóbanforgó postahivatal ügyét meg nem zártuk le, további vizsgálatokat tartunk a felelősségrevonást illetően is.

A hírlapok levélszekrényes kézbesítésével az elmúlt hetekben meglehetősen sokat foglalkozott a televízió, a rádió és néhány napilap. Az elhangzott vélemények — egyoldalúságuk folytán — nyugtalanságot és félreértéseket okoztak a postások körében.

A Postások Szakszervezete — elsősorban a postás dolgozók érdekeit figyelembe véve — évek óta szorgalmazza a nehéz fizikai munka megkönnyítését.

Általános tapasztalat, hogy a levél- és hírlap-kézbesítők egészsége — az állandó emeletjárás következtében idő előtt megromlik.

Az új formájú nagyvárosi építkezés, ahol emeletenként kevesebb a lakás, lényegesen fokozza a kézbesítők igénybevételét. Mindez csupán nem a levélkézbesítők, de a hírlap-kézbesítők is érvényes. A lapok példányszáma és terjedelme állandóan nő. A szakszervezet ezért javasolta, hogy a napi- és hetilapok kézbesítését — fokozatosan — levélszekrény útján oldják meg.

Megszabadulni az emeletjárás fárasztó terhelőtől

Néhány vidéki városban és Budapest egyes lakónegyedeiben már bevezették az új eljárást. Az országban eddig mintegy 60—65 ezer levélszekrény van felszerelve, ebből 15 ezer a fővárosban. Az év végéig — várhatóan — 70—75 ezerrel szaporodik a levélszekrények száma. A teljes megoldás 1970-ig várható. Az emeletes házakat eddig az időpontig kívánja a posta levélszekrényrel ellátni.

Miért jó ez a hírlapkézbesítőknek?

Nem szorul különösebb bizonyításra, hogy az emeletjárás fárasztó terhelőt mindenki szívesen lemond.

Nem véletlen, hogy elsősorban ott fogadták örömmel a hírlapkézbesítők a levélszekrényes rendszer bevezetését, ahol a három-négy emeletes házban egyáltalán nem, vagy gyakori meghibásodás miatt csak elvétve működik a lift. A főváros Úllői úti új lakótelepének 141 lakóháza közül például mindössze 22-ben van lift.

Az egyik napilap hasábjain megszólalt „egy újságkihordó” is. Inkognitóban, aláírás nélkül mondta el véleményét. „Mint hallom, a posta most levélszekrények miatt bővíti körzetét. Most is nehéz a sok lap, a nagyobb járatlapon azonban még több lapot kell majd kivenni, több házba... Miért nem úgy kímélnék bennünket, hogy kisebb járatokat adnak?”

A TV-Híradó egyik „jól értesült” szerkesztője már azt is tudni vélte, hogy „40 százalékkal több házat” kell majd fly módon felkeresniük a hírlapkézbesítőknek.

Mi az igazság?

Amiről a táskák súlya beszél

A kézbesítő járáskor rendezésére valószínűleg sor kerül majd. De közel sem olyan mértékben, ahogy azt egyesek tudni vélik. A számítások szerint a levélkézbesítés átlagosan mintegy 17 százalékkal rövidíti meg az újságkihordás eddigi három, három és fél órán át tartó idejét. Ebben benn van a helyszínrre történő kijutás is. Ha azonban a körzet végigjárását, a házban belüli újságelosztást idejét mérjük, akkor az időmegtakarítás 57 százalékos. Ez könnyen érthető. Összehasonlíthatatlanul rövidebb ideig tart a kapualjakban elhelyezett levélszekrénybe tenni az újságot, mint az emeletet végigjárva darabként és egyenként szétosztani azokat. Nem szabad eltitkolni, hogy a megváltozott munkafeltételek következtében — mivel lényegesen kevesebb a munkaidő-ráfordítás — változnak a „normaidők”. Ez az érv hírlapra és újságra egyaránt érvényes csökkenésével jár.

Hogy szaporodik a súly és növekszik a terület? Valóban. Várhatóan mintegy 20 száza-

lékkal. S ez nem kis gondot okoz a szakszervezet tisztviselőinek sem.

Nemrégiben 19 városban mérték fel a hírlapkézbesítők átlagos táskasúlyát.

Ennek alapján 55 százalékal 15 kg, vagy ennél kisebb súlyt cipel a vállán reggelenként, 22 százalékal 15—20 kg-ot, 11 százalékal 20—25 kg-ot, 5 százalékal 25—30 és 7 százalékal pedig 30 kg-nál súlyosabb, hírlapokkal teli táskát.

A hírlapkézbesítők zöme nő és 20 kg-nál súlyosabb terhet tartos nem emelhetnek. Jelenleg a hírlapkézbesítők túlnyomó többsége a rendelkezéseknél megfelelően dolgozik. Kisebbségi részüket kevésbé, ezeknek legfőbb viszont önként vállalja ezt. A besegítő hozzátartozóra hivatkoznak legtöbbször, amikor a szakszervezet tisztviselői könnyíteni akarnak terhelésükön. A besegítő hozzátartozók az esetek többségében valóban léteznek is, tehát a statisztika ilyen formán nem mutat hű képet. Ugyanakkor a több hírlapot és vele együtt súlyt vállalók keresete messze meghaladja az átlagot. A fővárosban például a három, három és fél órás munkáért átlag 1000, 1100,— Ft-ot keresnek a hírlapkézbesítők. Néhányan az 1500, 1800,— Ft-ot is elérik.

Senkit nem bocsátanak el!

Riadalmat okoz a televízióban elhangzott megalapozatlan nyilatkozat a postások körében, amely szerint a levélszekrényes kézbesítési rendszer elterjedésével egy időben kevesebb emberre lesz szükség. Néhányan ebből olyan következtetést vontak le, hogy rövidesen elbocsátásokra kerül sor.

Szó sincs arról! Nem cél a kézbesítők létszámának csökkentése, különösen elbocsátásokkal nem. Nincs erre szükség, hiszen a hírlapkézbesítők létszámának mintegy 25 százaléka évenként cserélődik. Ha a létszámot kívánják csökkenteni, akkor a kilépők helyére egyszerűen nem alkalmasnak újakat. Ezzel szemben inkább a hírlapkézbesítők létszámának növelése várható.

Jelenleg a hírlapok 50 százalékát a postai állományban dolgozó levélkézbesítők hordják szét az előfizetőknek. A városokban e módszer már nem is alkalmazható. A posta-kézbesítők megterhelése meglehetősen nagy, s az új lakónegyedek, ipartelepülések bővülésével egyre nő. A cél: a posta-kézbesítők, ahol ez indokolt és szükséges, fokozatosan átadják az állományon kívüli béraltap terhére foglalkoztatott kisegítő hírlapkézbesítőknek a feladatokat.

Erre az átadásra a posta-kézbesítők nem fizetnek rá. Győrről. Pápán, Szombathelyen, Szegeden az elmúlt évben már jórészt megtörtént, és a posta-kézbesítők — mivel lemondtak a hírlapkézbesítésről és nagyobb járatot vállaltak — havi 150—230,— Ft béremelést kaptak.

A Postás Dolgozó szerkesztője felkereste HORN DEZSŐ elvtársat, a közlekedési és postaiügyi miniszter első helyettesét, hogy nyilatkozzék a fenti kérdéssel kapcsolatban.

— Mi a véleménye a posta által bevezetett új kézbesítési rendszerre?

— Véleményem régen ismert a szakszervezet vezetői, tisztviselői és a dolgozók előtt. Ez az ügyet az elmúlt hetekben a rádió, televízió és néhány újság aktuális közügyként próbálta fejleszteni, szívesen változtat. Úgy vélem, a postás dolgozóknak tisztán kell látniuk ennek a kérdésnek minden vonatkozását.

— A minisztérium részéről ismét felülvizsgáltuk gazdasági vonatkozásban a posta intézkedéseinek helyességét, s a következőket állapítottuk meg:

— A posta a hírlapszolgáltatást évek óta veszteséggel zárja. E veszteség az 50 százalékos állami dotáción felül is jelentős mértékű. 1965-ben az egész hírlapszolgálat több mint 21 millió forint veszteséggel zárult. A veszteség teljes egészében az előfizetési szolgáltatásnál jelentkezik. Egészen természetes, hogy minden olyan intézkedést, amely a veszteséget kívánja csökkenteni, támogatni kell. Egy ilyen intézkedésnek tekintjük a lépcsőházi levélszekrények felszerelésével, a kézbesítő-szolgálat gazdaságosságának, meggyorsításának növelését is.

— Erről eddig a nyilvánosság előtt nem hallottunk. A vita kizárólag az előfizetők és a postás dolgozók között szociális síkon mozgott. Mi ennek az oka?

— Ami a vitát illeti, én azt gondolnám, és ebben a formában kérem, hogy a posta tudta nélkül indították, a posta véleményét a megjelent riportok után nem kérték ki, hanem elítélték, s amit eddig a postának ebben az ügyben sikerült mondania, az nem azonos azzal, amit akart mondani.

— Természetesnek tartom, hogy a szakszervezet elsősorban a nehéz fizikai munkát kívánja csökkenteni és ezért a kérdésnek erről az oldalról beszél. Ebben teljesen egyetértünk! Tudom viszont, hogy a szakszervezet tisztában van a posta gazdaságos tevékenységének, a dolgozókat kímélve érintő anyagi vonatkozásaival is.

— Helyénvaló az előfizetők érdekeit is nagyon alaposan mérlegre tenni. Úgy látom ez is megtörtént. Tisztában vagyunk azzal, hogy kényelme-

Dicséret a posta takarékszolgálatának

Az Országos Takarékpénztár legutóbbi sajtótájékoztatóján Gács László vezérigazgató ismertette az 1965. évi eredményeket és az idei terveket.

A betétállomány 1965-ben 3,5 milliárd forinttal emelkedett, így összesen — a jóváírt kamatokkal együtt — év végén meghaladta a 20 milliárd forintot.

Az elmúlt 5 évben a lakosság betétállománya 14,9 milliárd forinttal emelkedett. A különböző formákban takarékoskodók száma tavaly mintegy 310 000-rel volt több, mint az előző évben. A betétkönyvek száma 265 ezer. A múlt év végén már 2 millió 800 ezer betétkönyv volt forgalomban. A hitelezési tevékenységet

sebb az újságot a 4. emeleten kézhez kapni, mint esetleg külön lementni azért a kapuba. Mégis az a véleményünk, hogy ezt az áldozatot — ha szembeállítjuk a 21 milliós veszteséggel, a sok ezer postás egészségének idő előtti leromlásával — az előfizetők nagy többsége vállalja. Mi bizonyítja ezt? Közel 2 éve folyik a vidéki nagyvárosokban és Budapestben is sok ezer előfizető részére bérházi levélszekrények útján a postai küldemények és a saját kézbesítése is. Sok tízezer megértették, hogy mit jelent nehéz táskával járkalni, és ha még megtudják, hogy mibe kerül a lakásra való kézbesítés a postának, az államnak, vagyis mindnyájunknak, még jobban megértik, miért kell a megszokott kényelem egy kis töredékért lemondani.

— E felismeréssel és megértéssel a magyar előfizetők nem állnak egyedül a világon. Keletől-nyugtáig, szinte minden országban bevezették és elfogadták kézbesítési rendszer ez. Nagyon sok helyen tudják már, hogy milyen költséges az előfizetési sajtóterjesztés és sokat fáradoznak — nem is eredménytelenül — a lapok terjesztésének olcsóbb megoldása érdekében.

— Sok ésszerű szervezési, szállítási és műszaki intézkedéssel kell még csökkenteni a postán a szolgáltatások, s köztük a sajtóterjesztés költségeit. Belátható időn belül el kell jutnunk oda, hogy a szolgáltatások költségeit is az igények kielégítésének arányában a közösség helyett azok fizessék, akik azt igénybe veszik — fejezte be nyilatkozatát HORN DEZSŐ elvtárs.

illetően a legjelentősebbek a lakásépítkezések támogatására nyújtott hitelek. 1965-ben 32 400 igénylő kapott építési kölcsönt, amelynek segítségével 23 919 lakást építettek fel.

Az idén saját erőből történő lakásépítésre az OTP másfél milliárd forintot biztosít az építkezőknek. A gazdaságosabb, több szintes építkezéseket magasabb hitel nyújtásával támogatják.

Az államkölcsön-sorsolásoknál az idén az előző évinél 30,6 millió forinttal többet, összesen 536,2 millió forintot sorsolnak ki.

Gács László elismerően nyilatkozott a takarékszolgálatban részt vevő postás dolgozókról.

HERBERT READ:

A modern festészet

E rovatban szokatlanul, ezúttal egy ismeretterjesztő könyvről számolunk be; Herbert Read művét nem nagy tűzzalál a modern festészet élvezetes és érdekes, már-már szinte izgalmas regényének is nevezhetnénk. A modern festésztörténet sokat beszélnek, sok a megismerés, sok a vita — így hát, mint ahogy ilyenkor lenni szokott: legtöbbször, akik nem művészek, aligha tudják, hogy tegyék, vagy mit kezdjenek vele. Herbert Read, ez a „műkedvelő” esztéta és művésztörténész olyan összefoglaló művet alkotott a modern festésztörténetről, amely nemcsak azzal ragad meg, hogy egy csapásra tájékoztat a festésztörténetnek erről az izgalmas korszakáról, hanem eligazít abban is: miként helyezhető el a modern festészet fejlődése korunk egész fejlődésének képében.

A kor embere másként látja a világot, mint ahogyan a rohamléptű fejlődés a horizontot is kibővíti előtte. A modern festészet is keresi, töri az utat, hogy kifejezhesse ezt a korszerű, ha szabad így mondani, kozmikus világlátást. Az ember és a világ ma már nem közzelítendő meg a régi módon: Herbert Read könyvében azon fáradozik, hogy a modern festészet elemzésével mutassa meg a kor emberének gondolatait és érzéseit.

Julia North:

Hosszú fehér felhő

— Könyvem megírására mindenekelőtt Új-Zéland és népe iránt érzett szeretetem ösztönözt, és az a tapasztalat, hogy erről az országról általában keveset tudnak az emberek — írja a bevezetőben a magyar származású, és hosszú idő után ismét hazatért Julia North. Hosszú utat tett meg, amely még a második világháború előtt kezdődött, s előbb Angliába vitt. A háború kitörésekor önként jelentkezett katonai szolgálatra s ezeket az éveket Közép-Keleten töltötte. Utána ismét Angliába megy, majd innen visz az út a napfényes Új-Zélandra, ahol tizenkét évig élt. Utánpótlásában kedves közvetlenséggel meséli el, hogyan hajózott át Angliából a Szigetvilágba, s úgy írja le Új-Zéland egzotikus tájait, a forró vizeket és a Taupō-tó vidékét, a Waitomo barlangokat, a nagyvárosokat és az apró településeket, a sziget lakóit, ahogyan csak az ismerheti őket, akinek hosszú éveket ez a vidék volt az otthona. A könyvet térkép és eredeti fényképek illusztrálják. (Táncsics Könyvtár, Utikalandók sorozat.)

KORODA MIKLÓS:

Megvilágosodott már

Koroda Miklós könyve méltán éri el új hivatást: élő irodalmunk egyik legkitűnőbb stílusát a pompás, izes atmoszféra-teremtő nyelvezettel kalauzolja az olvasót Batsányi János, a költő életútján. A múlt ösvényeit barangolja be könyvében Koroda, széles panorámaképpben rajzolja elénk a Martinovics-mozgalmat, az egész kor s e korszak magyar irodalmi élete. Batsányi János élete valóban regényes volt: a hős lírikus és józan gondolkodó, aki érzelmekkel és értelemmel egyaránt felfogta korát és benne saját életét. Batsányi élettrajza alkalmat ad az íróknak, hogy gazdag történelmi és irodalmi történeti ismeretanyagát felhasználva a korszak szinte teljes arcképcsarnokát bemutassa. Kétségtelen, hogy olykor szűföld, bár mindig érdekes ez a regény, sokszor túlságosan részletező, leírások elidőzik egy-egy mozzanatonál, mégis túlságosan nélkülözhetetlen, hogy lebilincselje, mert az író ábrázolásmódja, cselekményvezetése hiteles és érdekfeszítő.

Kuno S. Steuben:

Tutajjal a fáraók aranybányáihoz

A könyv alcíme: Egyedül a „ohanó Niluson.

— Született csavargó vagyok — vallja magáról a huszonkét éves szerző, akinek élete legfőbb törekvése, hogy minél többfelé járjon, és minél többet lásson a világból. Tizen-nyolc éves kora óta úton van. Járt Lappföldön, Svédországban és Finnországban, majd egy angol tengeralatti kutatóexpedícióval a Kanári-szigeteken. Évek óta álmódzott Afrikáról, ennek a hatalmas kontinensnek még fel nem derített tájairól, s huszonkét éves korára megvalósult az álom. Elindult magakészítette tutajjal, s teljesen egyedül, egy szál puskával felfegyverkezve; ezen hajózik végig a Kék-Niluson, Etiópiától Szudánig. A fehér ember nem járta vidéket trófeagyűjtő vad törzsek lakják, krokodilok és vízilovak hemzsegnak a vízben és a partokon, a moszkítókat maláriát, a tse-tse legyek álmokkört terjesztenek. Mindez azonban nem riasztja vissza az ifjú szerzőt, akinek egyetlen célja éppen a szó legszorosabb értelmében vett kaland. Könyve rendkívül izgalmas olvasmány, amelyet saját fényképfelvételei tesznek hitelessé. (Táncsics Könyvtár, Utikalandók sorozat.)

— v. i. —

EM
BER
SÉG

A Posta Központi Hírlap Irodánál dolgozik egy szőke hajú, mosolygós szemű kislány, Gizike. Ehhez a csillogószemű kislányhoz nagyon mostoha volt a sors. Kisgyermek korában paralizist kapott, a betegség összeropantotta gyenge gyermektestét. Évekig kezelték, míg járóképes lett. De... még most is különös a lépteinek ritmusa. Amikor reggel munkába indul, különösen gyenge és bizonytalan. Egy sikos téli reggelen elesett... Eles sikoly... Mentők... Gizike arra eszmélt fel, hogy magatehetetlen, tört lába begipszelve... Amint enyhült a testi fájdalom,

Mi csak ennyit teszünk hozzá: emberbaráti szeretetből jelesre vizsgáztak. Ezúton küldünk szívből jövő üdvözletet és köszönetet, mélyen emberi magatartásukért.

Postás Panni

**Vaskapu emléke
feléd int...**

— Igen, akkori fogadalmunkat végre megvalósítottuk! Festői környezetben találkozunk a postás természetbarátok. Hogy mennyien? Tizenhárom szakosztályból eddig 194 fő jelentkezett, ezek közül 110 mindkét napra. Nyolcvannegyven autóval, motorral és más járművel érkeznek. Első nap megbeszéljük majd a soron következő tennivalókat és a találkozó színhelyét, zután közös ismerkedés, barátkozás. Később kirándulunk Somoskő várába és onnan a világfáru kristályos bazaltbarlangba, amelynek belső része valószínű gót stílusú templomot alkot. Egészen bizonyos, hogy e postás találkozó maradandó élményt nyújt majd a természet igaz barátainak. Néhány hely még szabad, mert a Határőrség Parancsnokságától 220 főre kértünk engedélyt.

Hogy nagyobb hírverés, reklám nélkül is jól lehet dolgozni, azt mutatja a Postás Természetbarátok pezsgő élete. És ha ilyen jól kezdik az új idényt — hiszen még a tavasz küszöbén állunk, akkor minden remény megvan arra, hogy még jobb legyen a postások túristamozgalma.

Budapesti sporthírek

Május 29-én Pécsre: Részvételi díj postás dolgozóknak 40,— Ft. családtagoknak 56,— Ft.

Augusztus 28-án Balatonalmádiban: Részvételi díj postás dolgozóknak 26,— Ft, családtagoknak 37,— Ft.

Október 16-án Gyöngyösre:
Részvételi díj postás dolgozónak 18,— Ft, családtagoknak 27.— Ft.

10 éven aluli gyermekek ketten utazhatnak egy jeggyel (a családtagokra megállapított áron), 4 éven aluli gyermek díjtalanul utazhat, ha külön helyet nem foglal el.

A kirándulásokra az alapszerveknél lehet jelentkezni.

A kirándulásokat megelőző hónapban a részletes tájékoztatót és a jelentkezési ívet megküldjük az alapszerveknek.

Asztalitenisz: 1966. március 10-én megkezdődött a „Postás Kupa” bajnokság 6 női és 24 férficsapat részvételével.

Teke: a tekebajnokság március 7-én vette kezdetét két osztályban 16 csapat részvételével.

Labdarúgásban március végén, sakkban áprilisban, röplabdában, májusban kezdődik a „Postás Kupa” bajnokság.

P. J.

POSTAS DOLGOZO

a Postások Szakszervezetének
lakója
Szerkesztő: a szerkesztő bizottság
Felelős szerkesztő: Bérces György
Szerkesztőség: Budapest
XIV., Cházár András utca 13.
Telefon: 428-777
Kiadója a Népszava Lapkiadó Vállalat, Budapest VII., Rakóczi út
54. Telefon: 224-819
Felelős kiadó: Gábor Márton
a Népszava Lapkiadó Vállalat
igazgatója
Terjesztő a Postások Szakszervezete
Szikra Lapnyomda, Budapest

A rajt előtt

Már messziről látszik: serény munka folyik a Sporttelepen. Csinosítják a pályák körülülférfővezet, nyiesik a fákat, s néhány helyen már élénkzöld a zű. Sajnos, a nagy pályán feltűnők a barna foltok, a gyepszőnyeg erősen wegkopott. A salakpályák is meg tavalyi kopottságukban. Úgy látszik, hogy a korai tavasz miatt meg nem jutott idő, a pályák felújítására.

A sportegyesület elnökét, Zsiros Istvánt munka közben találtuk; mentegetőzve mondotta, hogy a megfelelő mennyiségű vörös salak biztosítása gondot okoz számukra. Megjegyezzem: nem kellett volna hagyni, hogy ennyire kifogyjanak e fontos nyersanyagból. A közgyűlésre és a szakosztályi választásokra terelve a szót, Zsiros elvtárstól megtudtuk, hogy a közgyűlés határozatai megszabták az elnökség munkáját is. A határozat a létesítmény fejlesztésétől kezdve az eddigieknél jobb munkamódszerek kialakításáig segíti a feladatok elvégzését, de a megvalósítás már hosszabb időt igényel.

Lezajlottak a szakosztályi választások is, amelyeket az elnökség nagyon gondosan és körültekintéssel segített. A téli időjárás miatt módosult a szakosztályok munkája — itt elsősorban a szabadtéri sportokra gondolunk —, mivel tornatermekben kezdték meg a felkészülést, alapozást a tavaszi időnyire. Volt némi nehézségük ugyan a tornatermekkel; a tornaszok például a terem festése miatt nem tudtak nyugodt, megszokott körülmények között edzeni. A nehézségeket azonban igyekeztek áthidalni, ma már tiszta újonnan festett teremben folytatják szorgalmasan a versenyekre való felkészülést.

A korán beköszöntött jó idő bizonyos vonatkozásban kedvező is volt, hiszen minden szakosztály szabadtéren sportolhat.

— Hogy mi várható ez évben? Szeretnénk a jelenlegi szinteket minden vonatkozásban átlépni, mert a fejlődés megköveteli, hogy emeljük a mércét. A közelmúltban edzőinkkel tanácskoztunk; őszintén elmondtuk terveinket, elgondolásainkat, gondjainkat, azt, hogy a lehetőségek némely vonatkozásban ugyan korlátozottak, túlzott igények kielégítésére nem vállalkozunk, de a fejlődésben szükséges jogosan jelentkező igényeket ki tudjuk elégíteni.

— Szeretnénk, ha a postás sportolók közül egyre többen kerülnének a különböző sportágak válogatott kereteibe. Két évvel ezelőtt az ifjúsági és felnőtt válogatott kerettagok száma 35 volt, ma 41 fő. Nem, nem vagyunk elégedettek. Létesítményünk az eddigieknél több fiatal is be tud fogadni, edzőink magasfokú szakmai tudással rendelkeznek, s ennek eredménye előbb-utóbb meg kell hogy mutatkozzék.

Léwald György

KERESZTREJTVÉNY

[illegible]

Vizszintes: 1. Közeledik Április 4. hazánk felszabadulásának ünnepe. Ez alkalomból Vasvári István: A Vörös Hadsereg című verséből idéznék: „Jötték a Döntől Berlin kapujáig, áldott, szabad, tiszta fergeteg...”. (Az idézet első része). 12. Zongoraművész (Pál). 13. Passzol. 14. Gépkocsi márkája. 16. A csokoládé. 18. Zenei kifejezés. 19. Esztendők. 21. A barát. 23. RLÁ. 24. Idegen férfinév. 26. A kiskecske. 28. OM. 29. Pont, vessző. 31. Porróégővi állat. 33. Alkohol-függőség. 35. Ilyen fül is van. 37. Kö-
ka. 10. Szerelemisten. 11. Ilyen csillag is van. 14. Az idézet második része. 15. Falusi pince. 17. Becézett fiú. 20. Jótál-
ló. 22. A nótát. 25. Rossz útra fordul. 27. A gőz. 30. Duna-
menti helység. 32. Becézett leány. 34. Tibeti szerzetesek. 36. Futás. 38. Hintő. 40. Életek. 43. Zamat. 45. Át... például a vizen. 48. Bácsika. 50. Spi-
nok (—). 53. Kívánod? 55. Rendelen. 58. Másoltass! 60. Fejdagja. 62. Két irány. 64. Fűtőanyag. 66. Azonos betűk. 68. OOR. 71. Felkiáltószó. 73. Időszámítás előtt.

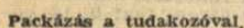
Beküldendő: Vízszintes 1.,
folyt. Függőleges 14.

Beküldési határidő: 1966.
április 10.

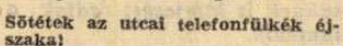
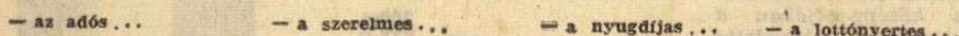
A lapunk februári számában megjelent keresztrejtvény helyes megfejtése: Vízszintes 1: A dal szárnyára veszek. Függőleges 1: A világ rendje. Függőleges 22: Vihar. Függőleges 67: A hajótörött.

Könyvjutalmat nyertek:
Gorcsa Brigitta (Budapest),
Bedő Károly (Bánokszen-
györgy), Kovács Pálné (Buda-
pest), György Margit (Bony-
hád), Pálffy Gyöngyi (Szom-
bathely).

KI HOGYAN LÁTJA A POSTÁST?

— Ötszáz élő lepkét szeretnék A perui őserdőben dobbal jelzik Ahol nincs lift — de szeretik a
nyitott vagonban szállítani. a híreket. Újítási javaslatunk, postást ...

A kóboráram sok kárt okoz a telefonösszeköttetésben.

Karikatúrák: Pogány Sándor és
Török Endre

Gyáli út – Da Nang

Március 9. Szerda. A Posta Központi Javítóüzemében vietnami műszak kezdődik. A műhely falórája délután 4 órát mutat.

(„Négy óra öt perc. Hajnali szürkület. Alig látunk. Szakad az eső. Még néhány pillanat és — támadás! Előttünk egy amerikai tábor falai. Da Nangtól 100 kilométerre, a laoszi határ közelében. Ujjam a géppuska tűznyitó billentyűjén. Mindenki a helyén.”)

A műhelyben 93 munkás a helyén marad. A műszerész új-jak apró dobozokat tartanak a gépek alá. Magasból tekergő kigyó testű fűrészek ereszkednek a lemezre. Áttörök a doboz falát, nyomában vasforgács, égett olaj füstje.

(„A tábor egyik falát leromboljuk, betörjük, vasszilánk, löporfűst, téglák, betonhalom, tetején első harcosunk — nyomában a többi. En a helyemen maradok, géppuskám tüzevel fedezem őket. Versenyre kelek az esővel, golyózáport zúdítok a jenkikre.”)

A gép mellett kosár. Az átlukasztott doboz abba kerül. A kosár mindjárt tele lesz. Mielőtt elvinnék:

— Mi ez?
— Alkatrész.
— A neve.
— Szikraoltó doboz.
— Hol hasznosítják?
— A távíróközpontban.
— Mennyi készül a vietnami műszakban?
— Ötszáz darab.

(„Távírást az amerikai táborból. A rádiós kétségbeesetten kér segítséget. „Helikoptert, repülőgépeket küldjétek, mert elvesztünk.” „A tábor falain belül kézitusa folyik.”)
A műhely „vezérkara” a

munkásokkal együtt dolgozik. Kérdés az igazgatóhoz:

— Hogy jött létre ez a műszak?

— A Páva utcai áramelosztóból az Erős brigád levélben fordult hozzánk, és kérte, hogy a harcoló vietnami nép megsegítésére négy ledolgozott óra termelési értékét ajánljuk fel.

— Más szóval ez mit jelent?

— A ma délutáni „ráadásban” csak a műszerészek, a lakatosok és a zsinórozók munkájára van szükség. Alkatrészeket készítenek, ezzel megkönnyítik a további termelési folyamatot. A lakatosok például e négy órában 16 vaszerkezet készítenek el a vizsgálót berendezéshez.

(„Hat óra 30 perc. A tábor rádiója ismét jelentkezik. „Már csak egyedül vagyok életben. Istenem, el kell pusztulnom.” A rossz időjárási viszonyok miatt az amerikaiak nem tudnak légierőt küldeni az elszigetelt helyőrség felmentésére.)

— Tavaly 12 sorkatonát kaptunk. Az idén nem jöttek. Helyettük most mi készítjük el az alkatrészeket. Itt a kellő alkalom.

Szafanovits Géza műszerész. Fekete haj, barna szem, kreol bőr, nyugodt hang.

— Mondja meg őszintén, mi jut eszébe erről a műszakról?

— Ezt a háborút az amerikaiak elvesztik.
(Ugyanezt Edward Lansdale, a saigoni amerikai nagykövetség pszichológiai hadviselési szakértője így fogalmazta meg: „Nem lehet megnyerni olyan háborút, amelyben bombákat, napalmot dobunk a falvakra, és ezzel a nép felkelését váltjuk ki.”)

Békés Attila

A termelési tanácskozásokról

Februárban szerte az országban, így a postai üzemekben, hivatalokban is megtartották a termelési tanácskozásokat. Az ügyesbajos dolgok, a termelés legfontosabb problémái, a munka jobbá és könnyebbé tétele volt a téma, de ugyanakkor meghallgatták az egyéni problémákat, s igyekeztek orvosolni azokat.

Ellátogattunk több termelési tanácskozásra, részt vettünk olyan vitákban, amelyek a munka megkönnyítését és eredményesebbé tételét célozták. Látunk jól előkészített és levezetett tanácskozást, de tapasztaltunk hibákat is.

A József Távbeszélő Üzem Központos osztályán Pápa Sándor beszámolója csaknem kifogástalan volt. Részletesen ismertette a múlt évi munkát, az eredményeket, a hibákat, az évi feladatokat. Személy szerint megemlíttette azokat, akik jól vagy hibásan dolgoztak. A szerkesztésbe azonban hiba csúszott. A József Távbeszélő Üzemben jól berendezett kultúrterem van, de mégis egy szűk helyiségben tartották a tanácskozást. Érthető, hogy az ottlevők hamar elfáradtak, s a kiváló dolgozók megválasztását és a szocialista brigádok munkájának értékelését — ami ugyancsak elsődleges feladat — az egyenként távozók miatt elkapkodták.

A Krisztina Távbeszélő Üzem Központos osztályának termelési tanácskozásán a dolgozók mintegy 90 százaléka jelent meg. Bán Károly beszámolója hű tükörképe volt a Krisztinában folyó munkának.

A hozzászólásokból kiderült, hogy a dolgozók az üzemvezető intézkedéseit helyeslik. Jónak tartották a brigádok összevonását, a hibák gyors kijavítását és azt, hogy az itt dolgozók javaslatait a lehetőségekhez képest valóra váltják.

Mindenütt általában utolsó napirendi pont volt a szocialista brigádok munkájának értékelése. Legtöbb helyen nem sajnálták az időt, fáradságot a téma alapos megvitatására. A Posta Központi Kábelüzem Szerelési Üzemének termelési tanácskozásán Sasvári István üzemvezető javasolta, hogy az egyik brigád — mivel nem vezetne naplóját rendszeresen — csak 3 hónap múlva kapja meg a szocialista címet. Elsőnek a brigád vezetője szólt fel, majd a tanácskozás résztvevői is beleszóltak a vitába és több mint fél órát beszéltek az üzemvezető javaslatáról, amelyet végül is nem fogadtak el a tanácskozás. Indoklás: a brigád valamennyi vállalását teljesítette, jól dolgozott, méltó a szocialista címre, de határozatot hoztak, miszerint egy hónapon belül a brigádnaplót ki kell egészíteniük.

A Posta Központi Kábelüzem termelési tanácskozása is jól sikerült. A beszámolóban személy szerint csaknem valamennyi jelenlevőről esett néhány szó és az üzemvezető dicséretével, bírálatával egyetértettek. Ez azonban nem azt jelent, hogy nem szálltak vitába a beszámolóval. A hozzászólók hevesen, mégpedig a munkaszereztől hevítve beszéltek az itteni életéről. Elmondták, hogy a tél hidegében milyen nehéz körülmények között dolgoznak. Jó volt hallani azt az együttérzést, a közösségi szellemnek azt a határozott erejét, amely valóban új embert formál és nagy feladatokat hajt végre.

R. Gy.

B. I.

Eredmények – tennivalók

A munkavédelem a szakszervezeteknek már régi, de egyre nagyobb fontossággal bíró feladatuk. Különösen ott, ahol a munka jellege miatt, a dolgozók nagyobb baleseti veszély közepette végzik munkájukat. Így van ez a Posta, Rádió és Televízióműszaki Igazgatóságok tartozó munkahelyeken. Milyen eredményeket értek el az elmúlt időszakban és milyen feladatok várnak megoldásra? Ezt tudakoltuk Nagy Kálmántól, az igazgatóság munkavédelmi előadójától.

— Igazgatóságunk területén 1150-en dolgoznak, túlnyomórészt műszaki beosztásban. Ez meghatározza feladatainkat. Dolgozónk számára biztosítani kell egyrészt az egészséges munkakörülményeket, másrészt a biztonságos munkavégzés feltételeit.

Magasfeszültség!

— Az elmúlt években lényegében folyamatosan biztosítottuk a munkahelyeken a szociális létesítményeket, így az étkezőket, pihenőket, a tisztálkodásra szolgáló helyiségeket is. Nagy összegeket fordítottunk a munkavégzés biztonságára. Ezek között a kabhegyi tv-adóállomásnál az áramcsatlakozások felújítása 191 ezer forintba került.

— Ha már Kabhegyről van szó, megemlítem, hogy évekig probléma volt az ott dolgozók orvosi ellátása, mert területileg egy távollakó orvos körzetéhez tartoztak. Sikerült ezt tisztázni, s ma a dolgozók

igénybe vehetik az úrkúti orvost és a veszprémi szakrendelőt.

— Egyébként 226-an tettek biztonságtechnikai vizsgát és nyolc állomáson tartottunk orvosi előadást. Ezek nálunk jelentősebbek, mint a kevésbé veszélyes üzemekben. A mi esetünkben a munkavédelmi és technológiai előírások legkisebb megsértése, vagy feledése halálos veszélyt rejt magában. Eppen ezért, figyelemre méltó, hogy öt év óta nem volt nálunk halálos kimenetelű baleset. Speciális feladatunkat illetően, megjegyzendő, hogy munkatársaink az adóállomáson nagyfeszültségű, nagyfrekvenciájú műszerek között dolgoznak. Sokáig nem tudatosodott eléggé bennük a munkavédelmi előírások fontossága, túlbecsülték a szakma ismeretéből adódó ügyességüket.

— A munkavédelmi rendelkezések évről évre fejlődnek, ugyanakkor berendezéseink is biztonságosabbak. Például a gépegység önmagát feszültségmentesíti. A több ezer voltos feszültségű tápvonalak ma már mindenütt embermagasság felett húzódnak. 1961-ben az egyik halálos baleset ugyanis annak következménye volt, hogy a szerencsétlen ember haja a vezetékhez ért. Ahol ezek a tápvonalak a műszerekhez kapcsolódnak, védőhálót szereltünk fel. Javult a védőberendezés és egyéni védőfelszerelés biztosítása, beszereztük mindazt, amit beföldön kapni lehet, sőt, szükség esetén, külföldről is hoz-

zatunk. Gumikesztyűt, speciális gumitalpú védőcipőket csináltattunk, adótermi használatra.

Nincs sugárveszély!

Évekkel ezelőtt, felmerült annak a veszélye, hogy a rádió- és televízióadóknaál sugárátalom keletkezik. Akkor alapos, fáradságos vizsgálat alá vetették az ott dolgozókat munkakezdés előtt és után, figyelték, vajon milyen hatása van a hosszabb ideig való ott-tartózkodásnak stb. A vizsgálatok eredménye szerint nincs sugárveszély. Ennek ellenére, a múlt évben ismét foglalkoztunk e problémával. A nemzetközi tapasztalatokhoz és megállapításokhoz csatlakozva, a SZOT Munkavédelmi Kutató Intézete is megállapította: nem áll fenn a sugárveszély.

A sok eredmény mellett felmerül: vajon minden problémát megoldottak-e?

— Szó sincs erről. Nagyon sürgős feladatunk, s hosszú ideje gondot okoz az, hogy a Budapesti Zavarvizsgáló Üzem 90 dolgozója egy helyiségbe kényszerül, s bár napjuk jó részét kint töltik, reggelente az említett helyiségben zsúfolódnak össze. A másik problémánk: az állomásokon, a szellőztetés, a légkondicionálás nem kielégítő. Kísérleteztünk, de megfelelő klímaberendezést még nem konstruáltunk. Bizunk abban, hogy az elkövetkezendő időben ez is megoldódik.

Várai Emil

NEMZETKÖZI HÍREK

ANGLIA: Az angol újságok mostanában sokat foglalkoznak a távbeszélőszolgálat magánkézbevitelével. Ervekkel akarják elhárítani a lakosságtól, hogy a távbeszélőszolgálat minősége lényegesen javul, ha az a magánvállalkozók kezébe kerül. Hivatkoznak arra is, hogy a postai személyzet nem rendelkezik megfelelő üzleti érzékkel.

A hadjárat irányítói a monópóliumok, a banktőke. Az 1964. gazdasági évben a távbeszélő-szolgálat ugyanis 13,7 millió font nyereséggel zárult. A magánvállalkozók szívesen vágnák zsebre ezt a nyereséget.

Az Angol Postás Szakszervezet viszont szilárdan állást foglalt a posta-, távíró- és távbeszélő-szolgálat állami kezelésével szemben. A szakszervezet nyilatkozott a távbeszélő-szolgálat hiányosságairól, amelynek okait nem a személyzetben, hanem abban kell keresni, hogy 1965-ben a távbeszélő-szolgálatot még mindig korszerűtlen berendezésekkel bonyolították le.

AUSZTRÁLIA: Mint korábban hírtl adtuk, az ausztrál kormány a postai munkafolyamatok automatizálására a postai létszám csökkentésével akarja egybekötni, s törekvései között szerepel a postás nődolgozók bérének csökkentése is.

Az ausztrál kormány újabb lépése: olyan törvényt akar hozni, amelynek alapján bármikor korlátozza, sőt ha szükségesnek tartja, bármikor be is tilthatja a szakszervezetek működését.

Az ausztrál testvérszervezet harcának középpontjában a kormány említett intézkedései elleni küzdelem áll.

Szakszervezetünk szolidaritási üzenetben biztosította az ausztrál társzakszervezetet a Magyar Posta dolgozóinak legteljesebb együttérzéséről.

ARGENTINA: A telefon-, posta- és távközlőszolgálat dolgozói több más szakszervezettel együtt végrehajtott 24 órás sztrájkjának fő célja a rendőrség önkényeskedései elleni tiltakozás volt. A sztrájk során az elnyomó intézkedések áldozatai iránti megbecsülésüknek is kifejezést adtak a tüntetők.

NSZK: A múlt év őszén 30 fiatal nyugatnémet postás szakszervezeti tisztségviselő 10 napon „Emlékezősi utazást” 3 millió forinttal többet, mint az előző évben.

tett Lidicében és Auschwitzban. A német fiatalok csehslovákiai és lengyelországi látogatása elősegítette mindkét ország fiataljainak politikai tájékozódását, véleményük cseréjét.

KANADA: Sikerrel fejeződött be a kanadai postaalkalmazottak 17 napos sztrájkja. A minisztérium kénytelen volt teljesíteni a postaalkalmazottak bérkövetelését.

DÉL-KOREA: A postás-szakszervezet követeli a minisztériumtól, hogy a hírközlőszolgálatban foglalkoztatottak részére a régebben esedékes túlóradíjakat fizessék ki. Az elmaradt túlóradíj körülbelül 57 millió hwant tesz ki. A követelés alátámasztására a szakszervezet országos sztrájk tartásával fenyegette meg a kormányt.

Szlovatsk Károly

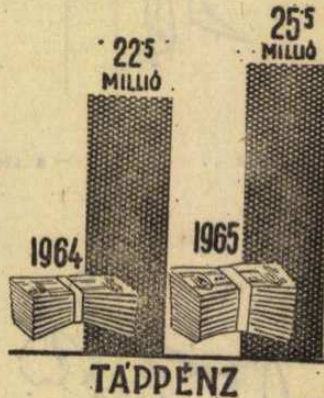
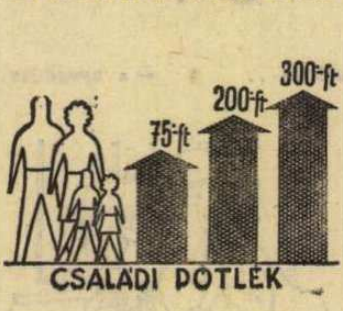
• A nemzetközi hírközlés kétharmadát Párizsban, műholdak segítségével bonyolítják le 1980-tól.

• Az angol vendéglőkben az asztalokon külön telefonkészülékek állnak: ha a vendég leterkesztesz kedvenc italának számát, máris hozzák azt.

• Tenger alatti kábel épül Franciaország és Izrael között. Ez lesz az első ilyenfajta összeköttetés a Közép-Kelet és Európa között. A kábelhálózatot két év múlva helyezik üzembe.

Szabó László

Beszédes számok

Rajzolta: Pogány Sándor

Csaknem 4600 kétgyermekes postás, do'gozónál néhány hónap alatt kétszer emelkedett a családi pótlék összege: 75.— Ft-ról 200-ra, majd 300.— Ft-ra.

A SZOT Társadalombiztosítási Főigazgatósága a posta dolgozói részére 1965-ben 25,5 millió forint táppénzt fizetett ki, 3 millió forinttal többet, mint az előző évben.

PÁRBESZÉD partner nélkül

A Szántó Kovács János utcában jártam, s eszembe ötlött az a tavalyi tavaszi délután. A miniszterelnök-helyettes jelenlétében vette át Horváth Ferenc, a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság vezetője a Minisztertanács és a SZOT elnöksége által adományozott Vörös Vándorzászlót.

„... átvétele nagy felelősséget és kötelezettséget jelent a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság dolgozóinak.”

Elmúlt egy esztendő, s én most felteszem a kérdést: mit tettek azóta?

Ök: Furcsa kérdés: mit tettünk volna mást? Dolgoztunk becsületesen, ahogy tőlünk azt elvárták.

En: Ez a válasz nagyonis általános.

Ök: Mondhatunk adatokat is. Például: 163 brigád 1399 taggal vett részt a szocialista brigád cím megszerzéséért vagy megtartásáért folyó munkaversenyben, 6 osztály, illetve üzemrész — 541 dolgozóval — a szocialista osztály, illetve üzemrész címért. Ne szóljon közbe!

En: Kénytelen vagyok, ugyanis ezek az adatok...

Ök: No jó. Elsősorban is teljesítettük az élűzem feltételeknek valamennyi olyan pontját, amely a mi munkánktól függött.

En: Gratulálok, ez nagyon szép teljesítmény, ezért ez évben is megkaphatják az élűzem címet, de ez még nem teszi indokolttá, hogy megtartsák a vándorzászlót.

Ök: Ezt mi is tudjuk. Abban is bizonyosak vagyunk, hogy ezeket a feltételeket mások is teljesítették. Többen. És mind nem kaphat vándorzászlót.

En: Vagyis belátták, hogy...?

Ök: Vagyis beláttuk: arra kell törekednünk, hogy olyan pluszt adjunk a népgazdaságnak, amely valóban jelentős. Az új Zuglói főközpontot 34 nappal, a József főközpont bővítését 4 nappal a tervezett határidő előtt helyeztük üzembe. És az előírtnál magasabb jóságfokkal és a tervezettnél alacsonyabb költséggel. Több mint 2 és fél millió forint volt a megtakarítás a kettőnél. Obuda le szerelt gépeiből, saját erőből 2900 állomáskapacitással bővítettük Pestlőrinc, Újpest, Zugligról mellékközpontokat.

En: Előírt minőségben és határidőre?

Ök: Előírt minőségben és több hónappal határidő előtt. A tervezettnél korábban kapcsolunk be új előfizetőket a távbeszélőhálózatba. Csupán az első félévben csaknem 2000 állomással többet szereltünk fel, mint azt eredetileg terveztük.

En: Ami pedig a létszámgazdálkodást illeti...

Ök: Ugyis megemlíttették volna! Az új karbantartási rendszer bevezetésével 142 munkaerőt sikerült fölszabadítani. Az új létesítményekhez többletlétszámot nem kaptunk. s a megtakarított létszámból biztosítottuk az új Zuglói főközpont műszaki személyzetét, a Zuglói irodaépület gondnoksági és takarítói személyzetét, a József, a Csepel-Csillagtelep létszámgigényét.

En: Ezek szerint az a véleményük, hogy...?

Ök: Az a véleményünk, hogy a mi dolgunk becsületesen dolgozni!